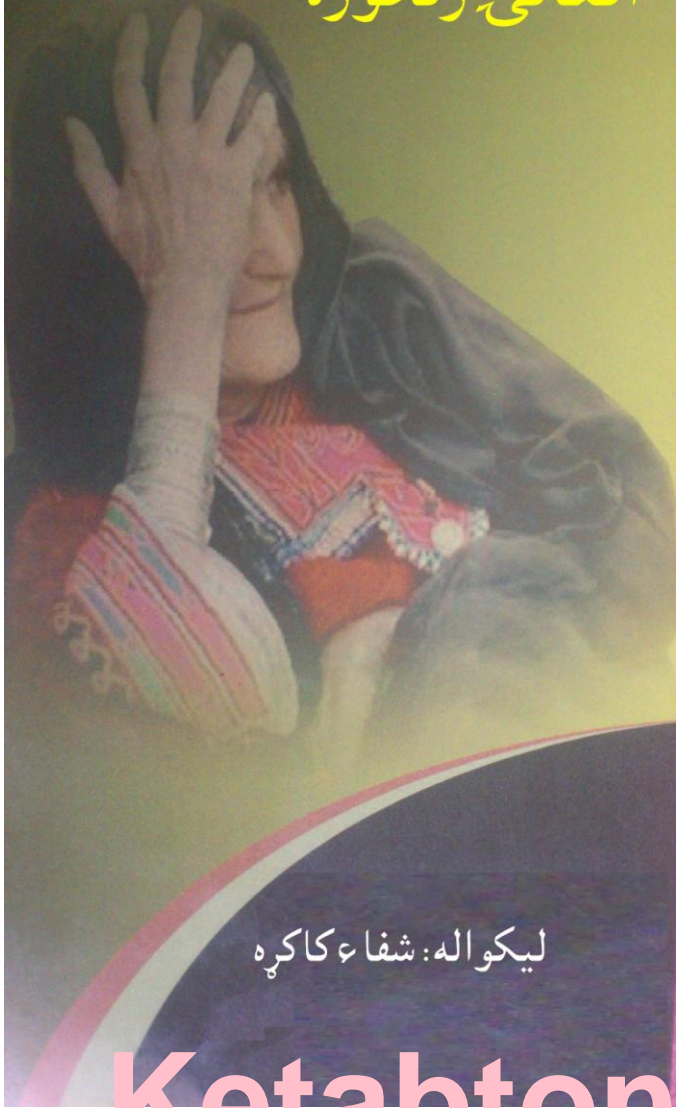

لنډې کيسې

افغانۍ رنځوره

ليکواله: شفاء کاکړه

Ketabton.com

بسم الله الرحمن الرحيم

د چاپولو حق يې له ليکوالې سره دی

افغانی رنخوره	د کتاب نوم
شفاء کاکړه		ليکواله
(۱۰۰۰) ټوکه		د چاپ شمېر
جنوري ۲۰۱۵ ع		د چاپ کال
عبدالقادر مجرم		کمپوز

روپۍ

۲۰۰

بیه

خپرونکی: هیواد ادبي یون کلاسیف الله

ڊالی

زه خپله دغه د لنډو کيسو ټولگه خپلو گرانو وروڼو
محمدگل مينه وال ، محمدنور روبان، غلام قادر
سارنگزئی او غلام سرور سارنگزئی ته ډالی کوم چي هر
وخت يې زما مرسته کړې او هر کله يې زما ستاينه او
روزنه کړې ده او ماته يې بې حده داد او مينه راکړې ده

شفاء کاکړه

خپلې خبرې

خبرې خوبخې ډېرې دي که چېرې زه خبرولیکلوته کنبېنم نوکتاب نه کتابونه به په ډک شي خوزه به داهڅه وکړم چې دگرانولوستونکووخت په خپلوخبرو وانخلم .

زه منم چې زه نه یوښه لیکواله ، نه افسانه نگاره یم ، کېدای شي چې ډېروخت مي پر دغو سترگې پټې کړي هم وي خواخه هغه وخت هم راغلی چې زه یې پردې مجبوره کړم چې د ټولني رنځونه او دردونه په خپله ماته گډه زدکړه د لستونکو تر لاسونو پوري ورسوم ، دا هڅه مي وکړه چې په کومو رنځونو زموږ ټولنه اخته ده ، کوم څه چې به ما وليدو يا به مي له چا څخه واوردل زه هروخت خپل ضميرپردي مجبوره کولم چې دا بوج له ځانه لېرې کړه ،

په ډاگه نارې کړه چې دارنځونه اودردونه به موږ ترڅوڅ غمو راشي چې ټول خپله ملامتياومناوودې خپلي رنځوري ټولني ته مخ ورواړوپه کومه کنبې چې دچادحقوقو،رواياتو،ددین،مذهب ،ثقافت،تهذيب ،اقدارو،ژبې خيال ساتلوورځ ترهغه بله کمي محسوسه وو خلگ د خپلوښواقدارو،رواياتوقدرپرپرېدي دپرېدوخوښونه خپله وي دخپلي ژبې په ويلوشرمېرې په داسې ټولنه کې به څنگ څوک داتفاق،عدل،انصاف توقع وکړي

په کومه ټولنه کې چې هرسړی دخپل سرباچاوي اوسيايي يې هم له ښځې سره وي دخپلي مور،خور،لوراوخپلي ښځې حق تلفي کوي دې نارينه چې دخپل ځان اصلاح نه ده کړې دټولني به څه اصلاح وکړي اوس که چېرې هلك يانجيلی یوناوړه کاروکړي بيادرسټي ټولني په خوله کې داخبره وي چې مورېې سم تربيت نه دی کړی دمورغېږاوله

درسگاه ده هوموډمنوچي اوله درسگاه ودې ته بيايوڅك هم فكرنه كوي چي داخواره مورخو نه ده ملامته څنگه په څه حال كي دخپل اولادساتنه كوي يايې وكړي چي ددې وځپلوغوښتنواواختياراتوته لاس رسى نشه چي له دې سره ددې په تعليم كي فرق كېږي هغه كه ديني وي كه عصري داڅه چي په خوراك څښاك، پوښاك په وركولو ددې په مينه اودجائداد نه وكولو كي لاهم فرق ښكاره دى دايوه زه نه هرڅوك مني چي دمورغېپاوله درسگاهه نوبياراشى چي پردې حقيقت هم سترگې نه كړو پتي اول مورپه ديني اوعصري علوموپه زبورويوښودا اختياروروكړوچي دادژوندپه هراړخ خبره شي نوددې اولادپه صحت منده هم بلسعور وي كه نه وي نويه يې حال هم دغه وي لكه اوس چي پرييرانوملايانوډاكترانويې نفس وځېزي خوبياهم علاج نه كړي پيدا دډاكترومريض ته سترگې ختلي وي دپېراوملاوتورپسه ته اوڅوارني ښځي په دې شرمېږي وډاكترتنه خپلي ناروغى حال نه شي ويلای هم دارنگ زموږوښځوته له خپله داسه وړپېښه ده كه خوښې وي كه يور اوكه مېرروي چي دخپل حق غوښتنه كوي نوهغه بله ورته واى چي خورجاني پرخولنه لاس ونيسه دادپښتنومتل دى واى (دلوراوڅوردنياجوړه شوې ده روانه شوې نه ده)كه چېري بياهم يوه ښځه دروانېدلو هڅه وكړي نوهغه وخت كيسه تركيسه تېره شي راشي دخلگوڅولوته ولوېږي بياڅوڅپله ټولنه وموږته ډېره ښه معلومه ده كله چي يوازي شم واڅداى ته داخواست وكړم چي زموږدټولني ورونواوڅويندوته دومره وس وركړې چي خپل حق وپېژني اوپرديسي تعليم يې مخ شي چي دټولو پښتنو، مسلمانانويه گټه تمام شي زماوهرپښتانه مسلمانوروته دابرخه ورنصيب كړې چي دخپلي مور، خور، لور، ماينې حق تلفي نه كوي په شرعي اوقانوني طرزخپل حقوق وركوي

اوس ستاسوپام دې ته رااړوم چې مادخپلواولنيوافسانو ټولگه چې
د(افغانۍ رنځوري) په نامه ده ترخپله وسره کوشش کړی دی که څه
کمي اوبشي په کښېوي نوله لوستو نکو بخښنه غواړم له بدمرغه چې
زموږخپله مورنۍ ژبه پښتوسمه زده هم نه ده

اوس که دلته د عبدالقادر مجرم صاحب يادونه، نه کړم وه نوبې
انصافي به وي چې دی له کلاسيف الله څخه کوتي خاص کالج ته
راغلی ماخپلي لنډې کيسې ورکړې ده زما دومره حوصله افزی وکړه
چې زما زړه داغوبتو چې دا کتاب نن، نن چاپ شي سباته نه شي پاته
داسي هم نه چې مجرم صاحب دازما کتاب کمپوزکړی دی بلکه له دې
سره سره يې زما رينماڼي هم کړې ده

په اخيره کي زه پښنه يم که مي څه هم په خپله مورنۍ ژبه کي زدکړه نه
ده کړې خوله پښتوسره مينه لرم دا هڅه به کوم چې ترخومي وس وي
دخپلي مورنۍ ژبي خدمت به کوم نوره به هم له خدايه پاکه دا
دعاغورم چې نوري پښتنې مېرمني له خپلي مورنۍ ژبي پښتوسره
مينه وکړي

په درناوي
شفاء کاکړه
ډگري کالج کوټه

د قبر خانگو

انارگلاي په خو خو وارو حال وړ تېر کړي چې راشن زه درسره خم - هغه د چا خبره "د مېړه يې په ايمان پاستی نه غورېدو" -

يو مابنډام چې لمر ولوېدو، بڼه تياره شوه - دا د بابا او مورکي له کوره غلې غلې راووته، مخه يې وکړه، د مېړه د کور په خوا روانه شوه - پر لاره ډېره وار خطا روانه وه - کله به يې شاته وکتل، کله به يې پر لاره يوې او بلې خواته کتل - له شا يې په دې کتل چې بابا را پسري رانه شري -

يوې او بلې خواته يې په دې وار خطا کتل چې د سحر وړي لېوان يا پر لاره بل يو څوک رانه شري، تر لاس به مي ونيسي د پلار کور ته به مي بېرته بوخي -

د مېړه کور ته چې ورسېده، د دوو خونو تر مخ چې يوه د بوټو کوټه پروته وه، وهغه ته يوگړی کښېنسته، شا و خوا يې وکتل - چارډېوالي نه وه - که څه هم يخ وو خو دې له وارخطايي او منډو خولې کړي وې - له يوې خوا که وېره وړ پسې وه، له بلې خوا يې په خونه کي خبرې اورېدلې - پلاروخپل زوی ته ويل ته پرکورناست يې مزدوری ته نه ځې پېغله بنځه دي دبل پرکورناسته ده - په دې يې تسلي وکېده چې څوک به را ووځي -

يو وخت دروازه خلاصه شوه، له خوږې يو سړی راووتو، دې توخ وهل - سړي يې له بوټوسره سايه وليده - رغ يې باندي وکړو

مورکی، جمالي يو جواب نه وو.

“خوکه يې؟” -

سوکه سوکه ور ژدې شو “ولي ښه نه کوې، خوکه يې” -

بېرته غبرگ شو. دې داسې محسوسه کړه “سړی وو پرېدو. داسې نه

وي لرگی ياکاڼي ته لاکړي له واره به دي وولي” -

سړی چې تر دروازې ورغلی په خونه يې سر ور دننه کړی “مورې! ته

راش زموږ د بوټو له کوتي سره يوه ښځه ناسته ده گوره چې ښځه ده

که لابله بلاده” -

مور يې له خونې لالتيڼ په لاس کي له نورو دوو کسانوسره راووته. دې

چې دا ناسته وليده ټول وجود يې له يخ او وېري رڼېدېدو. دوی که به

هر خو وويل

“خوکه يې؟” -

د دې له خوا جواب نه وو.

“ښځې! هدا ښځه تر لاس ونيسه، خورې ته يې دروله، ښځه اور ور بل

کړه. - يخ به وژلې وي بيا به په کراره حال حوال ځيني وکړو” -

ښځې يې تر لاس ونيوه ولاړه يې کړه. دوی ټول بلې خورې ته لاړه.

ښځه چې يې دننه اور ته کښېنوله، ويې پېژندله چې دا انارگله ده،

زما او ستا مېرور.

خسر يې وبالښت ته پروت را جگ شو

”بنخې! دا څه وايي. دې خو ما او پلار دواړه په شرمو وشمولو. خیر ته چای، ډوډۍ ور لږه، اور ته يې کنبښنوه چې يې له زړه ووځي. زه سوچ پر کوم ” له دواړو زامنو يې صلاح کوله ” څه په کوو، بېرته يې د شپې ور ولو که.....“

مشر زوی منور ” بابا! دې بنخې وماته په څو څو واړه حال را تېر کړې چې راشن، زه در سره ځم. ما سر نه خلاصوو. اوس چې په خپله راغله اوس نو سوال نه پيدائېږي چې بېرته خپل کور ته لاړه شري ”

” بيا څه کول په کار دي؟“

” بابا تر دې ښه خبره نشته چې دلاور ور ولېږو، پلار ته يې حال ور کړي چې انارگله زموږ کور ته را ورسېده“

دلاور کوټ په غاړه کړی، څادر يې پر سر تاؤ کړی، له يو غټ لرگي سره روان شو.

سهار يې ملا را وستود منور او انارگلې نکاح يې وتړله. دواړه يو پر بل دومره گران وو. هغه د چا خبره لکه (مجنون او ليلا). يو کال لانه وو پوره چې منور د دوو موټرو د ټکر په حادثه کي په حق ورسېدو.

انارگله داسي څه بې چارې غوندي ښکارېده (نيمه لېونۍ) چې د کلي يو بنخه به وراغله، دې به خپل تندي ټکاوه ” زما دي نصيب تر خاورو لاندې شري. يوار خو پېغله وم د پلار پر کور مي کلونه وشو، ناسته وم. په دوی ولور نه جوړېدو. چې بې شرمي مي وکړه، پېغورونه مي پر ځان يوړو، هغه دا دی کال لانه دی پوره دی مړ شو“

يو كال پس يې ودې بل زوی ته کښېنوله . هغه يې دوه کاله پس يوه لور وشوه . چي پيداسوه له هغې ورځي يې خولۀ وازه نيولې وه چغي يې وهلې خولۀ يې نه سره ورتله . تمامه شپه او ورځ به دا او خواښي ورته ناستي وې .

په خو خو واره يې مېړۀ ته وويل ” سرپه! دا ماشومه ډاکټر ته يوسه، دا خو چې پيداشوې ده چي غې وهي، خولۀ يې نه سره ورځي “ .
” بنځې! بابا ته ووايه چې يويې شري، زۀ يې نه وړم “ .
” ته نه شرمېږې چې په سپين ږيري پلار يې وړې - ته به اوږدې پښې کور پروت يې “ .

” تۀ عجبه بنځه يې سر نه خلاصوې چې يويې شم په خدای که په خپل کور کي د بابا او مورکي له پېغورو ځان خلاص کړم . راته وای به تۀ خو هغه يې چې د اولو دوو مياشتو لور دي په غېږ کي واخيسته ، ډاکټر ته روان شوې “ .

” سرپه! زۀ څۀ په وکړم . هغه مورکي خواره را سره په عذاب ده . بابا ته مي په خو خواره ويلي دي دي وای ” د ماشوم د پاره ژړا ښه ده ، په خوانو بنځې يې ژړا ښه گڼله “ . مورکي خواره کله د شپې پرکوروسمه شري ده اووه دروازو خواره راوړي مالگه ، سره مرچ وړ سره گډ کړي ، په اور کي يې واچوي . کله پر هگي زرغون سپڼسي تاؤ کړي په اور کي يې پټه کړي . کله يې د ماشومي وسرته په کاسه کي اوبۀ يښي وي ، سکروټي را واخلي په کي وژني يې . کله نوبنادر(خوري) په اور کي واچوي چې هغه جوش و خوري ، دا يې را وکارې بيا ورته گوري وای

لورې دا زما په خيال نه نر، نه بنځې نظر کړې ده ، دابه وي اسر - خواره سپېلني راوړي ورته لوگي يې کړي “ -

”بنځې! په دې سر خلاص کړه که سپېلني ورته لوگي کو ي ، که سپېرکي - ماته چې بله ورځ رانه شې او نه دا خبره راته وکړې - خدای دي وکړي چې دستي مړه شي “ -

شپه انارگلې او خوانبرې ورته تېره لږه - سهار خوانبرې ، پلار او زوی دواړو ته بنېرې کولې چې ماشومه يې په غېږ کي واخ ښته ، انارگله ور پسې شوه چې کله د ملاصاحب کور ښکاره شو ، د ده د کور له شا لور د غره په لمن کي د هديرې دسمالونه رپېدل -

د ملاصاحب په کور ور دننه شو ، انارگله او خوانبرې د ماپښين لمنځونه د ملاصاحب په کور کي وکړو - مورا چای راوړې ، دومره خونديې وکړو چې انارگلې داسي محسوسوله چې ما کله هم پر چای دومره خوند نه دی اخیستی - د چای له خوړلو وروسته د ملاصاحب خوږې ته ورغلې ، خوانبرې د ماشومي کيسه ورته وکړه -

ملاصاحب له دم او تعويڼه وروسته وويل ” په ښه ورځ راغلاست ، نن د زیارت ورځ ده ، سبا له جمعه ده - داسي به وکړی زیارت ته به ورشی ، هغه تر ټولو لور چې په غونډي کي پروت دی هغه زما نيکه دی - تر نيکه لږ را لاندي زما بابا پت دی ، له هغه وروسته نوره هديره ته دعاو کړی “ -

انارگله او خوانبرې چې د ملاصاحب د کور شا له راغلې - يو نری کړه وړه لاره د ملاصاحب د نيکه او پلار قبرونو ته تللي وه -

انارگلې له خپلې خواښې ماشومه په خپله غېږ کې واخېسته، په زحمت وختلې. که يې څه هم خواښې په لاره کې يو وار دوه کښېنسته، د ملاصاحب نيکه او پلار ته يې دعاگانې وکړې. يو څو کاني يې له يو او بل قبر څه را واخيستو.

خواښې ورته وويل ” لورې! ته ماشومه وماته را پرېږده، زما اوس ډېره سا سمه شوه. سوکه سوکه در تويېږم (کوزېږم) د ملاصاحب د خونو شا ته درځم، ته به هم راشې. اوس دلته لنډه ورتوي شه، په هډېره کې به وگرځې هغه راغلې بنځې به هم ووينې.“

انارگله هم له هغه ځايه په قبرونو کې را روانه شوه. په قبرونو کې يې شا او خوا کتل، پر چا غنم خواره، پر چا مات بنگرې، پر چا ډېر تعويڼونه پراته. يويې سلگۍ تر غوږ شوې چې شاته يې وکتل، يو تازه قبر چې ډېره سپين سرې بنځه ورته ناسته وه، ژړل يې. د سپين سرې خواته ورغله، ورته ودرېده.

سپين سرې سر را پورته کړې، له اوبنکو ډکې، تکې سرې سترگې يې دې ته ور واړولې. داسې بنکارېده چې د دې هم نور د ژړا آن تمام شوی وو. دې ته يې پورته کښته چېران چېران کتل.

” لورې! له کومې خوا راغلې. ته خو صفا زما ونازکه لور ته شوې يې. هغه ډول نرۍ جگه، ژړ مخ، جگه پوزه، تور گڼ وېنستان. د دې مخ لږ ستا تر مخ غوښن وو.“

انارگله ” مورې! څه په وشو؟“

” لورې! لس ورځې يې کېږي چې وفات شوه.“

”موري! خه ناروغي يې وه او د خو کلو وه“ -
”لوري! د اوولس، اتلس کالو په دولسم کي يې سبق ويلو - يوه ناروغي
يې نه وه، زهر يې وڅښل“ -

مورکي بيا په ژړا شوه - هلته د انارگلي تاخيله وه چې خواښي به مي
انتظار کوي چې مورکي لږ لکاره شوه ، انارگلي بيا په تاخيله خو
پېښتني ځيني وکړي -

”لوري! وروڼو يې مړي وکړي - يوار خو له ځايه بې ځايه شو - خو کاله
مو له يوه او بله ځانه سره مېني کولې - وروڼه يې دوه په جبل کي وو ،
يو او بل مو وړ لېرلو هغه ننوتې پرکولې چې يو ډول روغه راسره
وکړي - په خو څو واړه خلگ ورغلو، هغو يو کاني له بله مات کړي
(ترخپله خبره نه تېرېدل) موږ بنځه غواړو - که بنځه نه وي موږ روغه
نه کوو -

دې خوارې هم ډېر تور سرونه، د خدای رويونه، د قران رويونه
وگرځول، ما په ډنډ کي مۀ ورکوي - چې زاری يې د خدای په درنه
شوهې قبولې، د پلار او وروڼو په درکي خو سوال نه پيدا کېږي چې
قبلېدې به -

اخر يې پلار او وروڼه مجبوره شه، جوړه يې ورسره وکړه - په ډنډ په
جوړه يا نېکي کي يې دا ورکړه، خو لکېه روپۍ - لور خومي ځان د
تورو خاورو شومه کړه، پلار او وروڼه يې په نوی غمه اخته کړو - اوس
يې گوره چې پای پر څه تمام شري - پلار او وروڼه خو يې

په نوي غم اخته شو، دا يې هېره شوه - زما خود مور زړه دی زه يې
څنگه هېره کړم“ -

انارگړې چې وخوانېرې ته وکتل، خوانېرې يې د ملاصاحب د خونو شاته
ناسته وه - په تاخيله په قبرونو کي راروانه وه چې يوه قبر ته يې وره
ځانگو وليده چې ژدې ورغله ورته کښېنسته وې ويل ” پخوانو څومره
ښه ويلي دي چې لري يې هم غم دی چې نه يې لري هم“ -

دليک جواب

بسم الله الرحمن الرحيم

زما وړولې خورکۍ سلامونه!

هيله لرم روغه جوړه به يې - ليک دي راورسېدو، له ليکه دي
خه داسي بنکارېده چې پرېشانه يې - خورکۍ زه پوهېږم چې
په دې بې ادبه، بې شعوره م عاشره کي د بنځو ژوندگران دی -
دلته له خلگو دا هېر دي چې بنځه ته د مور، خور، لور په نظر
هم کتل کېدای شي يا کتل کېږي - ته به د دې مقابله کوي -
زما او د مورکۍ ارمانونه به له خاورو سره نه خاورې کوي،
لکه عصمت ورور -

ستابه په ياد وي چې مورکۍ به د بل کور ته مزدوری له تله،
ما او تابه دی په سکول کي گرځاو ه - مېډم به هره ورځ راته
ويل "تاسو دا ماشوم را ولی، تمامه ورځ يې په غېږ کي
گرځوی - له خپله سبقه مو ځان يستلی وي" - بيا چې خدای

دومره کړې چې په خپله سکول ته تلی ، مورډ خومره خوشاله وو.

چې کله یې لسم پاس کړی ، هغه ورځ خو به دي ښه په یاد وي چې زموږ په کور کې که اختر ورځ نه وه نو تر اختر لڼمه هم نه وه .

زما گراړې! گوره گوره چې د مورکې هغه سختې ، د بل د کور مزدورۍ چې مورډ ته به یې د بل د کور زړې جامې ، سرې ډوډۍ راوړې ، ځان یې نه په شرماوو ، په مورډه یې سبق ویلو . زما گراړې! پښتانه وای ”طیب هغه دی چې پر ورغلي وي“ . زما گراړې! زه پوهېږم چې ښه به هم له دې منښکل سره مخامخ یې . د دې مقابله به په ژړا نه ، په څاپېره کوي . ښه به یې خبره چې اته (۸) بجې کېږي ، زما ډیوتېي ختم کېږي بیا به هم د بل ملگري تر راتلو زه په انتظار یم چې کله هغه خپل شيفت ته راشي ، زه خپلې کمرې ته لاړه شم .

دورې ښه وسوچونو ته خلاصه شم . هغه ورځې و شپې را په یاد شري ، د بابا د سالنډۍ ناروغي . د څه کار کول نه وو ، مورکې د خلگو د کورونو کارونه کول ، لوبسي ، جامې یې وځنځل ، ډوډۍ یې پخولې .

په موربه سبق ويل و، زما او ستاحقيقي مينه ، يو نه ختمېدونكى محبت، تقدير په هغه غېږو كې نښم لويه كړې، په لئوم كې چې يې زه لويه كړې وم . اوس كه څه هم بيا تقدير سره جدا كړي يو، زه يې ستا د پاره او نښې د خلكو د خدمت د پاره .

خو بېلتون مي كله كله په كرس كرس وځنډوي . په سوچونو كې ستا له څنگه ناسته يمه چ ي كله د سوچونو له دنيا را غبرگه شمه، په كرس كرس مي وژروي .

نښ خبره يې چې د ژوند دا سترې ورځې ، لوږې ، د وېرې شپې په دې تېره وم چې ته ډاكټره شې، سرڪاري نوكرې مي لا تر اوسه پيدا كړې نه ده . پيدا كېږي كه سفلوش ، روپۍ يا د ځان تر عزت تېره شم . سفلوش ، روپۍ لرم نه ، د ځان تر عزت تېرېداى نه شم .

خورجاړې! نښ خبره يې، زه دا ټولې سختې ستا د مستقبل د پاره تېروم . له ماسره د څنگ په كمره كې دوې نورې نرسارې اوسي، كله كله راته وواى ”گلالي نښه راځه ډوډۍ به گله خورو“ هغه خوارې په دې څه خبرې دي چې دا وېرې ويدېږي، روپۍ نه خرڅوي .

زۀ سهار بنۀ وختي له كمرې راو وځم چې پر سر ك ودرېږم د
بس د راتلو په انتظار كې ولاړه يم . د هوتلونو د هگيو، پراتو
بنۀ بوى مي بېخي ډېره زوروي . كله كله خو دومره بې صبره
شم له ځانه سره ووايم چې ې ور شه ، بنې ډېرې پراتې او هگۍ
را واخله ، بنۀ ځان په مور كه . بېرته پنبېمانه شم ، كور ناروغه
پلار ، د مور كۍ د بل د كور ومزدوري ، نشي ورور او ستا
مستقبل را په ياد شري . په دې كې بس را شري زۀ هغه ډول
وږې وړ وڅېژم په بس كې په دې سوچونو كې وركه يم . دا
بنې دي چې د سل ټول نجونه او زۀ له ډېره وخته په يوه بس
كې سره ځو .

اوس ټولې نجونې په دې خبر ې دي چې دا پر دې هسپتال
كېنټه كډي (كوزېږي) چې زما د كېنټه كېدو ځاى راځي
دوى ، راباندي بڼ كړي ”مېډم ستا د كېنټه كېدو ځاى را
ورسېدو“ .

په هسپتال كې به تر ما و تا ته ښه معلومه وي چې د نرسانو
كوم حېثيت دى . نارينه ډاكټران او نور استاف په كوم نظر
ورته گوري . يوه ورځ چې ې زۀ ورغلم پر ريسپشن ناست

ملگري چای خنبرلې وې، بل سگرېټ يې په لاس کي وو ، په چوکۍ کي داسي پروت وو لکه يو ډېره لويه هستي .
ما و هغه تختۍ ته لاس ونيووچ ي پر ليکلي وو (تمباکو نوشي منع ده) شاه جهانہ! دا څه ليکلي دي .
ده کټ کټ وخنډل . ”گلالي! نڅ خو لېونۍ يې ، په دې ځای کي کم داسي کار دی چې هغه نه کېږي“ .
زه تر تېره شوم ، وارډ ته ورغلم . پر ډيوټي ناسته ملگري مي رخصت کړه .

زما له وخته دا عدت ووچ ي ډيوټي ته به ورغلم ، يوار مي ټول وارډونه را کتل . په دې ورځ هم پر وارډونو سمه شوم د هر رنځور، رنځوري کټ ته ودرېدم ، پوښتنه . حال احوال به مي ځيني واخستو . په دې پوښتنه ، حال احوال ، رنځور ، د هغه قريبان ډېر خوشاله کېدو .

بېرته راغلم د سر په وارډ کي مي خپله ډيوټي شروع کړه . زه په خپل کار بوخته وم ، په دې وخت زه له يوې افغانۍ رنځوري سره پر څنگ پراښېنچ ناسته وم . مورې! تاسو څه غواړي چې له افغانستانه څه دلته د علاج د پاره راځي ، دا ظاليمان مو شکوي .

”لوري! زموږ په حال او وطن دي خدای مۀ خبروه“ -

د سهار لس نيمې (۱۰:۳۰) بجې به وې چې يو سپين ږيري
كاكا راغلی، ودرېدو - خړ خيړن پټگی، توره خيړي سدری،
سپين خېړن خادر يې په بغل کي نيولی وو - ”لوري! په هغه
بل وارې کي دي ډاکټر سيد غواړي“ -

زه له هغه کاكا سره روانه شوم چې ورغلو ډاکټر سيد د
کاكاو رنځوره ته ولاړ وو “گلالی! نۀ دا رنځوره تر لاس ونيسه
، سوکه سوکه يې ډرېسينگ روم ته راوله، اېرېشن يې گورو
چې خراب شوی خو به نه وي“ -

ما هغه رنځوره تر لاس ونيوله، ډرېسينگ روم ته مي ور
وستله، پر کټ مي پرې يستله - د پټی د خلاصېدو هڅه مي
وکړه - ډاکټر سيد وخنډل ”لېوږی! دا ډول اېرېشن ته لاس ور
وړل نه دي نۀ - ورشه يوار لاس واش کړه“ - چې زه واش روم
ته ورغلم دی را پسي راغلی ”نۀ اوس په اشارو نه پوهېږې“ -
بنه پوهېږم لېکين زه چې له کوره او وتم، مور راته وويل
”لوري! د خپل عزت به ډېر خيال ساتې“ - زه په دې ستا په
اشارو سر نه خلاصوم -

زۀ چي له كوره را وتم، پلار راته وويل چي ”بنځه دي
خوښېده، ورته وايه بيا يې خوښه خپله ده“.

”نه په دي ښۀ سر خلاص كړه چې زۀ د عزت په خرڅولو، عزت
نه جوړوم“ - دا ډول يوه خبره ده كوله او يوه ما- اخر ده د لاس د
را اچولو هڅه وكړه، ما چيغه كړه - هغه پر كت پروته ناروغه
را پورته شوه، له دباندې يوه نرسه، بل هغه وار ډ بوي دننه
راغلو، وماته چې يې ويلي وو ”په ورور مۀ راته وايه، نيت مي
خراب دي“.

”څۀ كيسه ده“.

زما گوته په دروازه كي بنده شوه - دا چا منل، زۀ راووتم
استياف روم ته راغلم - په استياف روم كي ناسته وم، ژړل مي -
هغه ډرېسينگ روم ته راغلي نرسه چې استياف روم ته راغله
راته ويې ويل ”نۀ ولاړه شه، نن ستا پر ځاي ډيوټي زۀ كوم“.

زۀ چې له هسپتاله را ووتم، ركشه ته مي په لاس اشاره وكړه -
په ركشه كي كښېنستم، دي هسپتال ته ځم - په روانه ركشه
كي د ركشي والا خبرې كولې ”خير خورې! په هسپتال كي دي
ناروغه دي“.

هو-

”خه په وشو“.

ما يې خواب نه کړو ور . د هسپتال په گېټ کې رکشه ودرېده، زه کښته شوم، خپلې کمرې ته لارم . په کمره کې مې په لاس کې راسره وړې کتاب په کړکۍ کې کښېښودو ، راغلم پر کت کښېښم ، بنه په زوره زوره مې وژړل ، په هغه ژړا کې دې سوچونو وړې وم ”خدايه! دا دي خه سترې ژوندرا په برخه کړې دي . ناروغه پلار ، مور د بل په کور کې مزدوره، هغه ورور نشيې چې مورې نوله کورې. په نازېدو . زه په پرېدي ښار کې په يو او بل هسپتال کې مزدوري کوم . مزدوره وای ، مزدوري مې کولای ، مزدوري خو نه وه پېغور . په يو داسې ټولنه کې دي پيدا کړې وای چې هغه خو لږ مهذبه، باشعوره وای .

خدايه! زه خو دي په داسې ټولنه کې پيدا کړې يم چې د خوانده او ناخوانده يې يو فرق نشته . ډاکټران ، وکیلان، استاذان يې په دې بلا اخته دي، خواهیشتو تر دې ځايه رسولي دي چې هيڅ هم درک نه ورکوي . هغه پاته يې له پرېدي جنگه نه راگرځي چې راگرځېدلي دي هغه يې په نشو اخته دي“.

دلته د سوچونو له دنيا را غبرگه شوم، له ځان سره مي وويل
د هغو مندو پر غېږو دي لعنت شري چې داسي بچي پکي
لويږي -

خورجاړې! په دې بې ادبه، بې شعوره ټولنه کي ژړا نه، خاپېره
په کار ده -

زۀ په مړي خۀ وکړم

نیمه شپه ده ، سرچۀ دبنادۍ خړۀ دي شن ، تور گرنجی
یې جوړ کړی دی ، زۀ او ماشومان دي له خوبه ویستلو-
”بنخې! تۀ پورته شن ، ډېرې خبرې مۀ کوه - چای راپخې
کړه ، زۀ خړۀ کته کوم (خلوم) “ -
”تا دي خدای له خړو خلاص کړي - هم دي وماته ، هم دي
خان ته گورم اچولی دی - هرهشپه پرسپېدو روان یې ، یوه زۀ
دا بوتې سوخم ، که یې د کور نورې بنخې هم سوخي - نورې
به بنې بې غمه په خوب ویدې وي - یوه زۀ خواره به هره شپه
پر سپېدو راپورته کېږم « - دوه درې واره یې له خانه سره
داسې ووئیل - دۀ اورېدو ، یوه زۀ خواره به راپورته کېږم ،
منډي به وهم -
”بنخې! نیمه شپه ده ، خلگ مه را خبروه ، خولۀ ونیسه - که
درغلم بیابه دي د خیر سړي ته سترگې وخبږي “ -

دايبالہ خانہ سرہ وگونپدہ - دی چي په دروازہ کي ولاړ وو- يو گوت يې په پنبه کړی وو ، هغه بل ته يې لاس کړو ” نڅ بيا رښتيا که د پلار لور يې خولۀ و خوځوه“.

پوه شوه چې زياته کار خرابېږي - ولاړه شوه ، پر انگېټۍ يې چائينکه کنبښنووہ - کوشنی زوی يې را پورته شوو چغې يې وهلې - هغه وخت بجلی نه وې ، په خراغ يې گزاره کوله - سړی دباندي وتلی وو-

له لږ ځنډېدو پس دا راغله ، په دروازہ کي ودرېده - سړي يې دباندي وربنکاره کړی ، تکه توره تياره ، چوپه چوپتيا- اميان څۀ کوي ، ملايان به لا ويده وو - يو چرگان وينس وو ، وزرونه يې وهل ، اذانونه يې کول -

په دروازہ کي ولاړه ، په دې سوچ کي ورکه وه چي ” دا لېورونه مي وگوره ، بنې نوکړۍ لري ، يو په لېويز کي بل په جنگلات کي - دا زما خوار سړی وگوره چې ټول ژمی بوتې راوړي چې د کور بوتې پوره کړي بيا يې کليوالو ته په بيه راوړي اوس يې خوا ځکه په بدېده چې ډېر کمزوری وو-

چې ژمی به تېر شو بيا يې له خلگوسره په کروندو کي کارونه کول - مخکې يې ماتولې ، بناخ تراشي يې کولې ، پر کور نه

کنبېنستو“ چې کله خپلې بڼې بانو دا خبره ورته وکړه
”سړیه! نښه دا څه کوي چې روپۍ گټې چې له کشره دي مشر
جوړ کړی دی، ومشر ورور ته یې ورکوي“.

حمیدالله چې تر دواړو وروڼو مشر وو، ورته غصه شوه
”بنه نښه د دې د پاره هر وخت وماته دا درس راکوي چې زه
له وروڼو څخه وېش وکړم“.

”یا مه یې کوه - نښه دې خلکو کي لار شوه، وگوره چې یو
بل څوک هم شته چې میانیک ورور یې مشر کړی دی که دا
یو نښه یې“.

یوه خبره حمیدالله کوله بله بانو چې تر دې ځایه سره
ورسېدو - لرگی ته یې حمله کړه - د دوی دوو په دعوه ټوله را
ویښ شوه - ماشومانو چغې وهلې - زما په خیال اخر دی هم په
دې چپ شوه، لرگی یې تس کړو (وغورځاوه) چې وروڼه او
وربندارگاری را خبرېږي - پخې چای یې پرېښودې ، په
پټو(خادر) کي غوټه دوډی یې واخیسته، روان شوه.

دې خپل ماشومان کرار کړو، پاته پخې چای یې دوی ته
ورکړې - د بانو ټوله ورځ پر ځان نیت بد وو چې څه دی
کاوه، ټوله ورځ سترې ستومانه وي - تر هغه وخته په دې

سوچونو کي ورکه وه چ ي کله دی راورسېدو . دا مخ ته ورغله، د نورو ورځو په شان يې په دې ماښام هم اوبه مخته وروړې- بارونه يې ورسره کوز کړو-

دۀ له بدنۍ څخه څه اوبه وڅښلې . په پاته اوبو يې اودس تازه کړو، ماجت (جومات)ته لاړ . له هغې خوا را روان وو، بانو په خرو اخته وه چ ي په خونه يې دننه کړي . خرۀ يو هم دننه نه تلو- خرۀ هر چاته معلوم دي چې ودرېږي بيا نه پرمخ ځي، نه پر شا- دی ورغلی ”بښخې څۀ په کوي“ -

”سړيه! ستادي دښادۍ خره شي خو نفس را ولټښو- په خونه رۀ ننوزي“ - دۀ وځنډل ”بښخې! ښارا دوري شۀ چې زۀ يې د بل وخت د پاره چل در زده کړم“ -

چې بانو را لېږي کېده، دۀ بيا د خرۀ شل ودروازې ته کړې وه . خر يې تر غوږو راکش کړو، هغه شا ته زور کړو ، درب يې شو چې د شا پښې يې ژوره خونه ته ولوېدې -

حميدالله ”دا يې دننه“ -

بانو له خدا شنه شوه ”ودې ته به د شيطان هم فکر نه وي چې دا خر په دننه شو- هغه بل خر په مرضي خونه ته دننه شو، حميدالله او بانو دواړه په خدا کي د کور خوږې ته سره

راغلو- ورغله میانیخه یور بی و د بگ ته ناسته وه ، په کاسه
کي بی خه هغه پوخ شوی شی ور واچاوو- خه گرمه او سره
ماته ماته ډوډی بی هم ور کره چې راتله ورې لور (شاه بی
بی) بی دوی ته لاس ور منځ لي وو چې دسترخوان هوار شو ،
ډوډی بی د یو بل مخته کنبښنوده - د ده وه سره ماته ماته
ډوډی ته پام شو ”بنځې! دا ډوډی سره ماته ماته ولي ده“ -
دې ووئیل ”سړی! نن سره ډوډی ډېره وه ، مور ستاسو د
پاره گرمه ډوډی پخه کره ، مور ځان ته سره“ -

شاه بی بی ”یا بابکه! مورکی دروغ وای ، دوی ومور ته
هره غرمه سره پاته ډوډی راکوي - هسي مورکی وای پر
خوله لاس ونیسی بابکه ته م ه وایاست - بابک ستړی
ستومانه وي“ - چې د سترخوان ټول شو - سړي ورته وویل
”بنځې! داشاه بی بی رښتیا وای“ -

بانو خبره دلې دوری کره ، اخر بی مجبوره کره چې ورته وواي
”هو سړی! چې د دې کور نورې خبرې درته وکړم ، دا ډوډی
به دي په هېره شړي“ -

”بنځې! تا اول وماته ولي نه ویل“ -

”سڙي! ڇي درته ويلى مي واي تا نه منل، نه زما د ويلو
فلئيده وه - يوه ورځ مي درته وييل سڙي ه! داروپي له ځانه
سره بډه - د ورو نه څه په باور ده، يو ورځ به وېش درسره
وڪړي بيا به په ځان ځېران يې - نه دي دي اورېدلي واي چ ڇي
د ورور لاس له کاسې در څخه وڅېڙي ترېور شري - تا څه کي
راپربنودل، په هغه دي دومره پوچ رد راته وييل - اوس
درسته مياشت وشوه، هره ورځ ورته وایم لالا دا شاه بي بي
ناروغه ده، ټټي يې يو ډاکټر ته يوشه - ده خو اول ويل ”بنه
دي چ ڇي تنخوا وا خلم“ - اوس چ ڇي بيا ورته ووايم دي واي
”تنخوا مي ټوله وپوروو ته ورکړه، خو ټټي وينې چ ڇي دا
دومره کور راپسي دي“ -

”بنځي! زه به که خیر وو سبا له مولوي جبار اخوند څه
تعويذونه ورته راوړم، تر هغو به گزاره په کوي چ ڇي زه يو څو
روپي پيدا کوم چ ڇي ده پر خرو بارونه راوړل پر کليوالو يې
خرڅول - زر دوولس سو وه روپي يې په جوړولې، تر هغه
وخته شاه بي بي له پنبو ولوېده -

لنډه داچې يو سهار له کوره راووتو، حميدالله او بانو شاه
بي بي په وار په غېږ کي اخیسته، تر هغه چ ڇي بس ته وختو -

په بس کي منشي پر يو سړي رغ وکړو ” کاکا! ښادې بلې
چوکۍ ته را شه، ستا له زنانې سره به دا بله زبانه هم
کښېني“. هغه کاکا ولاړ شو، بانو ورغله له هغه بلې زبانه
سره پر چوکۍ کښېنسته، د دواړو مخونه پټ وو. په بس کي
شاوخواخه کوي، بانو پر څنگ ناستې ښخې ته مخ نه ور
اړاوه.

شاه بي بي په تکليف وه، کله به يې څه ويل، کله څه - دې
وشاه بي بي ته تسلي ورکوله ” لورې! بس ته لږ گزاره
وکړه، رسېدلې يو - ډاکټر به دوا در کړي که خیر وو دستي
به جوړه شې“.

پر څنگ ناستې ښخې يې رغ وپېژندلې مخ يې ورواړاوه
”بانو يې؟“

”هو، ښاڅوکه يې“.

”خوړې! زه رنگينه يم“.

”لومو رنگينه؟“.

”د پرويني خور“.

”ښه“.

په پټ مخ يې روغې سره وکړو - بانو حال ځيني وکړی ” ښه
څنگه يې، ژوند دي څنگه دی -“

” له خپله ژونده ډېره خوشاله يم -“

د پروکې په پښتنه يې ځيني وکړه - د پروکې له توره بخته
يې داسې خاورې بادولې - ” د پروکې دي دا اسي تندای
خاوري و خوري - دا خو تر ما کشره ده چې دا پيدا شوه، مور
مي د دې تر پيدا کېدو يوه شپه وروسته مړه شوه - کال پس
مو پلار مړ شو و تاته ښه معلوم ده چې مور و اکا ته پاته شو
- د اکا په کور کې مو سخته وړې، تر هغه چې زه واده شوم
- زما ډېر ښه ژوند وو، هره شپه به ولوی خدای ته په زار ی
وم چې نه وپروينه ته هم داسې کور ور په برخه کړې چې په
کې مطمینه او خوشاله وي ، دا زما په رنگه خوشاله ژوند
تېره وي - د دې چې له چا سره واده وشو، هغه د ملا زوی وو
- په خپله هم ملا وو، دوه وروڼه يې نور هم ملايان وو -

هغو دوو هم خپلې ښځې راوړې وې، بېرته يې پرې ښځې
وې - دا زما اڅښي هم لکه خپل وروڼه يو کال پس دې ته
طلاق ورکړی - دا بېرته د اکا وکور ته مجبوره شوه - يو څه
وخت پس زما اکا زما د اڅښي پر تېرو خرڅه کړه - واڅښي

ته يې درې لکھه روپۍ ورکړې . اوس نو هغه تېرونه زما
واخېني ته تل پېغورونه ورکوي . واي څنگه مو د پښو ماینه
در څخه ماینه کړه“ .

”تا له پرويرې پېښتنه وکړه چې پېښه څه وه؟“ .

”هو ځيني ومي کړه . هغې وئيل مور يې ډېره خرابه وه ،
اوس د درو سره په ريرو کي سپين وېښتان دي ، بنځي
څوک نه ور کوي . ټول ومور ته بنځرې کوي واي مور دي
خدای له موره خلاص کړي“ . بس ودرېدو حميدالله رغ وکړو
”بانو رايه“ .

بانو رنگيرې ”د خدای په امان“ .

”په مخه دي بڼه ، وپرويرې ته دعا کوه“ .

شاه بي بي يې وده ته ورکړه ، دا ور پسې شوه چې را کوز
شو ، په رکشه کي کښېښتو ، هسپتال ته ورغلو . له يوه او
بله يې پېښتنه وکړه . ”کوم ډاکټر به بڼه وي“ .

اخر يوه ورته وئيل ”ډاکټر نظر بڼه دی“ . ورغلو د ډاکټر
ودروازه ته کښېښتو . ډېر ناروغان هم نه وو ، په شمار به
پنځه شپږ ناست وو . دوی ډېر خوشاله شو چې وار ژر راځي

هغه چې به له دوی ناستوڅخه لا یو ډاکټر ته دننه نه وو ورغلی، یو داسې سړی به راغلو ، بنه غور وېښتان ، خواپالکې جامې، پالش خپلې ، پر دروازه ولاړ سړی به دروازه ورته خلاصه کړه هغه به ډاکټر ته دننه ورغلی - یو نه وو، دوه نه وو، بې شمېره داسې ډاکټر ته بې واره ورغلوچې پر دروازه ولاړ سړی ته به یې وویل ” ولي داسې کوې ، دا خلک بې واره پرېږدې“ - هغه به وویل ” دا د دې هسپتال وو یا د ډاکټر قریبان او شناختگان وو“ - داسې وخت دوی ته وار راغلی چې د ډاکټر د رخصتۍ وخت وو ، دوی چې دننه ورغلو ډاکټر چې شاه بي بي ته وکتل ، دوی ته یې مخ ور واړوه ” داماشومه موڅه ده؟“ -

”صاحبه! لور“ -

ډاکټر له خولې لاس واخیستوچې څه یې پر خوله ورتلو هغه یې ورته ویل - اخره خبره یې دا وه ”زه په مړي څه وکړم“ -

زرغونه تنهي

نن هغه کور چې د کلي بنخ يې په صفت نه مړېدې . چا به
ولې خواښې ښه ده ، چا به ويل مړندي ، چا به ويل چې ور
شړې بېخي سړی په دې نه پوه کېږي چې دا اوس د انارگلي
لونه دي که مړندي .

چې کله يې دريم زوی ته واده راوړی ، د وير کډه هم ور سره
راغله . د دوی په کور کي يې واړول ، دوه درې کاله يې په
شنه زړه سره تېرکړل چې پوري ستړي شو ، خپل دريم زوی ته
يې وپشور کړی . هغه د والې له هغه بلې غاړې خپل کور
جوړ کړی . په هغه يوازي کور کي به هم د مېړه او بنخې هره
ورځ شين زړه وو . د څو اولادو خاوندان شو خو سره پوه يې نه
کړو . اخر هغه ورځ هم راغله چې د رحيمې مور ودې ته
مجبوره شوه .

”رحيمې لورې! بس يې کړه ، ترڅو به داسي ژاړې ، وخپل
ځان ته ولي گورم اچوې . ټوله ورځ دي سترگې سرې نيولي
وي . لږ خود دې خپلو ماشومانو فکر هم وکړه ، خواران ټوله
ستا وخوله ته گوري .“

”مورکی! چي په پلار يې نه شوم بناده، بېخي به په دوی
بناده شم.“

راحیمې خپل کالي وخنډل، ولاړه شوه په خونه ننوتله - مور
يې سر ور ښکاره کړی، دا پر لمانځه ولاړه وه - ماڅيگر څه
لمر په غره پټ وو ، هسي يې ژړي وړانگې په اسمان
ښکارېدې ، راحيمه و الله پاک ته په ژړا شوه، په زوره يې دا
دعا کوله ”ما خود چا زړه هم نه دی ازار کړی، اې الله! دا
اوس د خپل عمل سزا را کوي که د بل - خدايه! که له ما څه
يو داسي گناه شوې وي ، زه نه يم پوهي شوې وماته معافي
وکړه که د بل د عمل سزا را کوي نو بيا خو په دې کي څه
شک نشته چې يوخ (بدل، گټه) يې ضرور را کوي.“

راحيمه هغسي د لمانځه پر ځای ناسته وه ، لاس يې پورته
نيولي وو - مور پر ښځو ”لورې! د بل چا د عمل سزا نه در
کوي، د خپل عمل - ولي د مېړه زړه نه دی زړه چې ستا د
لاسه يې په کور کي يوه شپه خوږه ډوډۍ نه وخوړه -“ کوشري
زوی يې بغاري وهلي -

د مشر لپوره يې توخ شو چې دننه راغلی ، ماشوم يې په غېږ
کي پورته کړی ، جېب ته يې لاس کړو خوږه يې ورکړه - له

وربنداري او د وربنداري له مور سره يې روغبر وکړو ، له خپلې سره کنبښتو- ”وربنداري اوس پوره دوه کاله و شو چې نښه په دې کور کي ناست يې ، کله دي مور درته راځي ، کله ورور- يوه واله مو تر منځ ده ، ما بنام دورې راځه که دي له مورې سره گزاره نه کېده ، په ورځ خپل کورته راځه ، خپل کور له تا چا نهولې دی - راځه دا مور خواره څه کوي چې پرېشانه کوي يې-“

راحيمه بيا په ژړا شوه ”په ما کي کوم ه کمي وه چې داسي يې راسره وکړل، نه يې زما خيال وساتلو او نه يې ستاسو د عزت خيال وستالو- ماشوم خو هم نه وو، لوی سړی وو چې تر ما يې په عمر پخه نجلۍ وړې ده چې خوبه يې نه ناول به يې ويلې وای نه به پرماخواری تېرېدې نه به داسپين سترگې وای-“

”راحيمې وربنداري! خوا مه بده وه، زه منم چې بدکار يې کړی دی - تا هم داسې ډير له ځانه لوري کړی وو چې بنځه بنځه وي نو سړي په خپل موب کښي ونيسي - هغه خو په تا نه وه پوره چې دی به کورته دننه لانه وو راغلی ، ستابه بياخولۍ وازه وه چې څه به پر خولۍ در تلو هغه به دي ورته

ويل - تر دې ځايه خداى را ورساوى تا را ورساوى ، په ورځ
کورته نه راتلئ، په شپه چې به راغلى تا به دروازه ورته بنده
لټو چې په ټکېدو به يې ستړى شو، مخه به يې را وکړه د
مور خونې ته به راغلى چې زړه به دې غوښت خبرې دې
ورسره کولې که به دې نه غوښت مروره به شوې - د هلك زړه
دې له کوره تور کړى بيا چې نجلى دومره قرباني ورکړه نو
نارينه خودا دومره څه کولى شي کوم چې يې وکړل - اوس د
هغې نجلى ماشوم پيدا کېدونکى دى - د ماشوم د پيدا کېدو
وروسته کيداى شي يوه فيصله وشي - وربندارې! زه کورته
ځم خودا ياد لره ، که هر څه شوي دي ، زموږ د ټول کور گټله
له تاده چې مېړه دې کوژدن شوي نجيلی وټښتوله که ته
سياله وای نن به دې مېړه مېړونه ښځه نه وړه -
په کور کې مور بهننه ځيني وکړه "زويه! ورغلي ، څنگه
وه؟" -

"ښه وه ، موري خوله يې و اسمان ته نيولې وه تراوسه لاپر هغه
خره ولاړه وه" -

"زويه! شرين چې هغه بله بلا هم کور ته را و لي بيا به څه
کوي" -

”سکينې ته ولاړه شه او بېراره ډېر ترې يم“ -

”موره! زه خو پر سکين ه وېرېدم چې وهغه هلك ته به يې ورکوو. اوس خو د نجلی پلار هم نجلی غواړي بله نجلی خو په کور کې نه لرو“.

سکين اوبه په لاس کې ولاړه وه ماڅه گناه کړې ده ”زه به ولي ځم؟ بد به نارينه کوي او ځان به په بښه خلاصوي“.

”لورې! دا خو د پښتنو فيصلې وي“.

”دا څنگه د پښتنو فيصلې دي؟ چې د گناه گارسزا ويوې گناه ته ورکوي“.

سکينه په سکول کې اول لاد اکاگانو ته وه خوښه بيا چې دا خبره پېښه شوه بېخي له کوره په دباندې وتلو هم پابندي شوه

-

” شرين هم عجبه کار وکړې، کوژ دن شوې نجیلې يې وتښتوله، ټوله غم يې مور ته جوړ کړی“.

سکينې کالي کت پر کت کښېښودل خو په سوچونو بار وه - له خونې چې را ووته، اکا يې پر موبائل بل چاته گايېدی چې

”سبا راشه، د امير جان لالا پر ځای فيصله ده. اختيارونه يې يو له بله واخيستل.“

سکينې چابکه ډوډۍ تياره کړه چې ژر سوچونوته خلاصه شم. پلار يې له خپلې مور سره رغېدو چې فيصله په دې ډول کېدای شي.

انا ”سکينې لورې! نغوړش خپل کار وکړه، نغوړه کوي زما او د پلار خولې ته ناسته يې.“

”زه اوس څه وکړم؟“

انا ”ولاړه شه خپل کار وکړه.“

سکينه چې دباندې را ووته غوږ يې د بابا او انا پر خبرو ونيوو، پلار يې وانا ته د فيصلې حوال ور کاوه ”موره! د هلك وپلارگنۍ ته مو يوه سکينه، پنځه لکېه روپۍ ورکړې. د نجيلۍ وپلارگنۍ ته مو يوه زرغونه تنۍ، دوه لکېه روپۍ ورکړې.“

سکينه وهغه دېوال ته داسې وچ ولاړه وه لکه يو لرگۍ. زرمين چې راووته سکينه يې وليده، تر لاس يې ونيوله خپلې خوږې ته يې بوتله. په خونه کې هم بېخي تر ډېره حېرانه ناسته وه، يو خت يې تر خولې چيغه وخته. زرمينه لټواره

ورته ناسته وه ، هيخ يې نه ويل . سكينه چې په ژړا سترې شوه ، مخ يې ور واراوو ”تندارې! ټوله لئلى شرين كاكه په دې كشمکش كي اچولى وو، د ده دي خداى يوه هم نه سموي .
دا د دوبي شپې او ورځي ، هر سړى په خونه كي ويدي دو پر خپلو لوبو يې وېره شوه چې دى نه وي دهغې نجيلۍ د كورنۍ يا خسرگرۍ له خوا يو پېښه را وشړي . د ټولو به رنگ په بد شي“ .

”موره! موره!“

”څه وشو قربان“

”موره! خوب مي ليدى“

”بيده شه زما گرانې! خداى به هر څه خير كړي“

”موره! ته ولي دومره وارخطا يې يوه ورځ خوانسان مړ هم شري . يوه ورځ به زه هم داسي له دې دنيا څخه رخصت شم“ .

موريې پرخولۍ لاس ورونيوو ”چپ شه داسې مه وايه، خداى دي د عزت مرگ در كړي . دلته خود نجونو مرگ هم پېغور دى“

”دا تاسو دوو څه شور جوړ كړى دى خو ويدي شى“

”سړې! هسي د سکينې خوب خراب شو.“
”بنخې! لږ خو سمه رڼه، تۀ خوتيار جنگ يې.“
”زما دا بنايسته لور تا په بدي کي ور کړه. زۀ کله هم حق نۀ
در بخنم.“

”بنخې! تۀ راته ووايه، ما خۀ کړي واي. که تۀ وايې خان مړ
که يا ورور، زۀ دواړي نه شم کولای.“
د سکينې بالښت له اوبنکو لوند خيشت وو، هر خۀ يې پر
خان پټول.

”سکينې لورې! ونه ژاړې اوس خوب وکړه ده، ازل ليکلي نه
چپېږي.“

سکينه ”دا خۀ کوي؟، تداري!“
”ستا د واده تياري کوو، دا ټولې ستا د واده جوړې دي.“
سکينه په ژړا شوه ”خداي دي د شرين په کور اور ولگوي.“
تنداري د مسخرو په ډول ”هغه وخت چې مور په کي نه يو.“
د سکينې خوابنې خپلې مږور ته د واده جوړه راليرلې وه او
خۀ نور سامان، خو کور د واده نۀ، د وير کور م علومېدي
د سکينې مور چپ ناسته وه، تر خولې يې هيڅ هم نۀ را
وتل.

کشری، مبرور ”موره! موره! نکریخی“۔

”خوک یی غواری؟“۔

”موره! دا تہ خہ وایی؟۔ سبائہ سکینه په سپینو لاسو ودوی“۔

توله شپه تیره شوہ۔ بابک ہم ژاری۔ ”انا! مور خہ وکرو؟“۔

دسکینه تر خولہ ساه نہ وخی۔ ”ورشہ په الماری کپ دی۔

سمی یی ورو لگوہ داسی نہ چپ سبائہ خوک پر وخاندي“۔

د سکینه پلار ”سهار مور د هر کور یو یو سړی راغونبستی

دی، د ووی د پاره او بله خبره موره! داسی نہ چپ ت اسو

چپ یی وږغېږی، خلگ شیطانان دی، دی نہ وی تر هغو

یی ورسوی“۔

”یا زویه! لیونی خونه یی“۔

”زړه می په خدای شین دی۔ زه نانی درالپریم ستاسو هر کار

به در کوی۔ زه بیا تر هغه دننه نه راخم چپ سکینه له کوره نه

وی وتلی۔ زه د خپلې بنائستی لور د ژړا د اورېدلو توان نه

لرم“۔

”سمه ده“۔

”خدای دی مخ ته بڼه راپېښه کړی، خدای به یادوو، نور نو

مور خہ کولای شو“۔

د کلي ټاک ټاک بنځې راغلي. هرې يوې چې به ناوې ته کتل، زړونه يې پرسو ځېدل. د هرې بنځې سترگې داسي تکلې سرې وې لکه د ناوي د مور. ټولو داسي گڼله چې ”دا له يوې نجیلي او سرپه پيښه ده، خو کورونه يې وران کړل.

بس د دوی خوارانو به هم ناره خدای واورې.“

يوې بنځې په دوی کي ووتل ”بنگلو له ځي څه کنډوالو له خو نه ځي، بيا که يې مېړه سيال وو په لاس کي به يې ونيسي.“

”بنگله هم له ښه زړه سره خوند کوي.“ د کلي بنځو ډوډۍ خوړه سره رغېدې.

زوم يې دننه کور ته راوستو. نکاح يې وټرله، له ناوې سره څلور بنځې له خوانبې سره ولاړې.

نکاح وټرل شوه، سکينې په ژړا کي وشړېږي کاکا ته ښېراوي کولې.

د سکينې مور ”لورې! نشا شېرين کاکا څه کوي؟. تا دومره قرباني ور کړه نور، يوڅ به يې خدای در کوي.“

”موره! زه به دی بيا کله ووينم چې جوړ زړه په يخ کړم.“

”که ژوند وه خدای به دي راولي.“

موٽران ودریدل۔ اوبه یی پر وغور ڄولې ، بنڄي یی په
موٽرانو کي کنبښنولي ، زوم هم تر ناوې کم نه و۔ د سکیني
میره داسي ځلېدی لکه د اسمان ستوری۔ څپښانې هم
داسي په مات زړه وې چې خدای به څه راسره وکړي ۔
د زوم مور سکیني ته منگی۔ کنبښنولي ، په ښی۔ پښه یی
مات کړی بیا چې خونې ته ور ننوتله ، هگی۔ یی هم په ماته
کړه۔ خود کلي بنځوانگی۔ و یلې ، د یاسر ناوې به څنگه
وي ، په بدی کي یی راوړې ده۔

ځینو پړونی پر واچولی ، ناوې یی نه کنبښنوله۔ د یاسر مور
ډیره ښه بنځه وه ، په دې یی خوابده کړه چې داسي خبره بیا
د چا له خولې نه واوړم ۔ ټولې بنځې داسي شوې لکه د هر
یوې پر سر چې اور بل کړی ”وریندارې! د دوی دومره خاطر
مه کوه“۔

”ولي به یی خاطر نه کوم ، اوس خو موږ سره دوستان یو“۔
”که سره دوستان وای نن به زموږ او د دوی نر او بنځې سره
یو ځای وو“۔

”زه منم چې زما لور ډیر غلط قدم ایښی دی خود هغې سزا
زه و دوی ته نه ور کوم“۔

”که حق لري - زما د ورور ټوله پیسې تا او ستا نازولې لور
وخورې“.

”زه منم خو زما لور به هم ټوله ورځ له تا سره وه، تا تردې
انده را ورسوله - اوس زما په مږور څوک کار وه نه لری ، زه
خپل زامن لرم - ما خو تر اوسه خپله مږور لالیدلې نه ده، ته
ور شه یو وار دوی له شربت را وړه“.

”خاوري دي وڅري شربت“.

”دا څه وايې؟! نن زما د زوی واده دی، ته ولي داسې کوي“.
”سمه ده، زه خپله ور ځم“.

د یاسر مور د باور چیخانې مخ ته ولاړه وه چې برنډې له ولاړه
نو ټولو بنځو دا خبره کوله ”خدايه! دوی بیا څنگه ظالمان
دي، ناوې له هغه وخته ولاړه ده ، د کنبښولو څوک یې
رشته“.

د یاسر مور چې خپله مږور ولاړه ولې ده نو حقه حیرانه شوه -
”دا له هغه وخته ولاړه ده ولي یې کنبښوی نه - دا خو مه په
ولاړې مو سترې کړې او وژلې ده“ - د بنځو څخه یوې بنځې پر
ریغ کړی ”دا ستا ایندرور راته وویل چې دلته یې ودروی
بنځې یې گوري“.

”لتسو خوا مة بده و ی ، خو ورخي دي خدای به يي تيري
کري“-

”زما لور چي وکرل هغه به مي په زره کي ازغی وي ، خو زما
مروړ هم زما لور ده ، که دا بڼه وه ټوله کور به ورسره بڼه
وي ، خو پر هره خبره باید خوا نه کرو بده“-

د یوې بنځې رغ شو ”ته دالته ناسته يي له دوی سره ، ورشه
هغه د پلارگنی بنځې دي له لویې مري څه ور کړه.....“
”ته کله ځي؟ ، نن ما بنام که سبا سهار ، که له دوی سره دریمه
شپه هم تیروي“-

”ما بنام مودسکینې پلار را غوښتی دی ، هغه راځي“-

”بڼه ، خو یوه خبره واوره هغه به دننه نه راځي“-

”سمه ده ، موږ ورته ویلي دي نه به راځي انشاء الله“-

د یاسر کوشنی خاله ځان ور وپېژندلی -

”شه دی ، تاسو د دوی په خبر و باک مه کوی - یاسر ډیر

سمجداره هلك دی“-

”تاسو چای وکړی ، سکینې ته يي هم ور کړی“-

د سکينې مور ” لوري! مور! اوس څو ته به تر خپل ځان د نوري کورنۍ خيال ډير ساتې، سمه ده او د خپلې خواښې، خسر او لېورو به هره خبره پځان نه بوج کوي.“ سکينې له اوبنکو ډکې سترگې وړ واپولې. د سر په بنورېدو يې ورسره هو وکړه، تر خولۀ يې هيڅ هم نه ورتل

د ياسر مور ” غاړې دي بندي زويه! که دي سکينې ته د اکا پيغور ورکړی وو. هغه ډيره معصومه نجيلۍ ده، بڼه زويه!“ ”سمه ده مورې!“

سکينې په خونه کې يوې اوبلې خواته کتل چې هر شى دومره په ترتيب پروت وو.

”ياسره! راځه چې ناوې ته دي ورولم. تر ورۀ ماته هم دروازه مغلومه ده. زۀ خبره يم خوتۀ به گورې ډير نازونه نۀ ورکوي، دا مور په بدې کښې راوړې ده. راځه.“

چې ياسر په خونه وړ دننه شو، سکينې ژر مخ وړ واپولې، بدن يې په لږزیدو اخته شو.

ياسر په دې فکر کښې وو چې ”دا به څنگه وي. ټوله يې صفت کوي چې زما به خوشه شي که نه.“

ياسر چې مخ ور لوخ کړو نو د سکينې پر مخ يې اوبنکې لکه باران رڼي روانې وليدې ”ته ولي ژاړې؟ واخله په دې دسمال اوبنکې پالکې کړه.“ ټوله شپه د دواړو په خبر و تيره شوه. ياسر کله هم دا سوچ نه وو کړی چې ”دومره شه او هوشياره نجيلی به زما د ژوند ملگرې کېږي.“

د واده دوي مياشتې يې دومره ژر تيري شوې ياسر او سکينه بېخي په پوه نه شو. -

نور هر څه بڼه وو، يو د ياسر د کورنۍ بڼخې ملا يانواو پيرانوته تللې چې د دوی کور خراب کړو، خو سکينې هر څه پخپل زړه تيروول. -

نن ياسر سکينه د خپل پلار کره بوتله. - ”دا خرڅه واخله، زه بيا خپله درته راځم او بله خبره دا ده چې د هغه کور يوه خبره هم په دې کور کې ونه کړې.“

”نه ياسره! داسې بې عقله هم نه يم چې د هغه ځای ټولې خبرې به دلې کوم.“
ياسر ”بڼه ، زه ځم“.

خوانبې ”نن نه شري تللای ، ما بنام به ډوډی راسره خورې ، شپه به راسره کوي“.

”نه اوس خم چې بيرته په سكينه پسې راغلم بيا به شپه در سره وكرم.“

مور يې په مخه بڼه ورته وويل ، سكينه ورسره را ووته، تر هغه يې په ياسر پسې كتل چې دی نه ام شو .

مور ”نه شرمېږي چې په دروازه كې ولاړه يې په ياسر پسې گوري ، كه د كور نورو بندگانو وليدې خه به واى.“

”مورې! هر خه چې واى ، زه رښتيا درته وايم ، زما بي ياسره يوه گړۍ نه تېرېږي . اول مي شپږين كاكا ته بڼپرا كولې ، اوس دعا ورته كوم چې هر وخت يې پيدا كړم په پښو كې ور لوېږم معافي حيني غواړم چې وما ته يې د ژوند ملگرى ، د ياسر غوندي را پيدا كړى.“

د سكينې مور ” لورې! خداى دې عمر ډير كړي چې رايې وستلې بل چې مي ننه وليدې ، زموږ تر كور د دوى په كور كې په بڼه رنگ شوې يې.“

”مورې! شپږين كاكا يايې بڼخې راخي او بڼخې يې خنگه دي په كور كې گزاره سره كوي او كه نه بڼه دي حال يې مه غواړه.“

د سکینې مور د ورور کور ته تللې وه چې راغله له زرینه څه یې بهبنتنه وکړه "لورې! سکینه چېرې ده؟"

"موره! سکینه چې ته روانه شوې، له هغه وخته یې پر سر درد وی نږه یې کی واهې، په خونه کې پروته ده - یو ډاکټر ته یې بوځه داسې نه چې یو څه په وشي."

"سکینې لورې! درځه چې ډاکټر ته لاړ شو."

"مورې! زه تر هغه ډاکټر ته نه ځم، تر څو چې یاسر نه وي راغلی."

"چې یاسر راځي، تر هغه به ته تر مرگه ورسېږي."

"سمه ده، زه به یاسر ته فون وکړم چې له ډاکټره دي کورته بوځي."

"یاسره! لږ ناروغه وم."

"ولي خیر وو؟"

"هسي مې پر سر درد وو - درځه چې ډاکټر ته ځو."

په خپلې موټر کې یې ډاکټر ته روانه کړه - د سکینې په وجود کې د ولاړېدو توان نه وو، رنگ یې تک ژړ وو -

یاسر شیشه پر برابره کړه - "سکینې! رغ دي نشته دا ولي؟"

"یاسره! زه به بیا ژوندی خپل کلي ته راشم."

ياسر و خندل ”ولي د عزرائيل بل كار نشته كه شه - دومره خو هم نه يې كمزوري“ -

”ياسره! زما دا خيال دى چې نن ورځ زما او ستا د ملگرتيا اخره ده“ -

د دې خبرې په اورېدوسره د ياسر سترگې له اوښكو ډكې شوې - ”دا ده لېونتوب خبرې مه كوه“ -

”ډاكټر صاحب! له پرونده يې پر سر درد دى . كى هم وهي“ -
ډاكټر دوا ورته وليكله ، دا په هسپتال كې پر كټ پروته وه -
نرسارې تلې راتلې ”دا ډرېپ ختم شو بل ورته راوړه“ -

ياسر يې وڅنگ ته ناست وو ، د خپل كور د ښځو يې يوه يوه هغه خبر ذهن ته راتله ”ياسره! خداى دې په دې نازكه ناوې ارمان مه كارېه ، ته خو د دې سر ته كښېښې - بس له ننه پس زه ستا كره نه راځم“ -

”خه تروره په مخه دې ښه شه - نوره دې نه غواړم“ - ترور يې درب گيټ بند كړى او ووته -

يووخت د سكينې د خولې دا اخري خو لفظونو ياسره د سوچونو له دنيا څخه را غبرگ كړو ”ياسره! زه ، زه ، زه ، زه مرم -
زما به له تا سره نور د ملگري خوند نه وي“ -

ياسر لکه ماشوم چي غي يې کرې ، ور ولاړ شو. د سکينې مخ
يې په خپلو دواړو لاسونو کي نيولی وو، او بڼکي يې خڅپدې

-

جرمني

که برې دومره نازولم لکه خپلې مور، په دې بناه سته کور
کي چې چارپېره پخې خوږې، په منځ کي يې ډېره غټه چمني
وه - پر چمني چارپېره رنگ په رنگ گلونه -

زما د بابا او مورکي هغه دوې د خاورو جوړې خوږې، تر
ټول کلي لوړې د خاورې پر يو هسکه غونډۍ چي ما و
مورکي به هر سهار او مائينگر د لاندي کلي له (خا) او به را
خېژولې -

بن که مي څه هم د مور د عمرو وه، په خولۀ کي يې غابن نه
وو - زما د مور تک سپين واړه غابنونه يو هم نه وو وتلي -
مېرۀ که مي د پلار د عمر وو بيا ناجور غاړې (ناروغه) وو،
هره ورځ به يې تبه وه -

ډېرې ورځې به مي دا خيال شو چې وتبستېره چي د برې
لاډ (ناز) ته به مي وکتل - پر هغو بنځو به مي نيت بد شو
چې تل به د بنو له بدرهټي رغېدې -

په دې کي دوه کاله تېر شو - رقيه لور خداي را کړه، له دې
ورځې پس مي د دې کور و ابادېدو ته لږ زړۀ غوښت -

لہ دې پس به د دې کور په یوه بله خونه کې هر ما بنام یا
ماخوستن د عوه وه ، مور به کله د یوې کله بلې خونې
گواښ ته ورتلو . تر هغه چې تر دې ځایه را ورسېدو ، زموږ
په کلا کې به هره ورځ د سرو جنگ وو. د کلي خلگ به یې
گواښ ته راتلو.

په کم کال چې د کلي خلگ راغلو، زموږ وېش یې را وکړی ،
مخکه یې زما مېړه ته د درو سره وروڼو برابره ور کړه .
دوکانونه یې زما ومېړه ته درې ، و نورو ته یې دوه دوه ور
کړو. یو دوکان یې زما مېړه ته په مشري کې ور کړی .

چې له دې ویره خلاصېدو ، خوشالي راغله ، وماته خدای
نيك محمد زوي را کړی . تر ما زما بن ډېره په خوشاله وه ،
تمامه ورځ به یې په غېږ کې وو دابه یې ورته ویل ” له
مورکې څخه خدای واخس یته ، مورکې ته به اوس خدای
نېکو ور غټ کړي . د مورکې بل ارمان نه وو ، بس دا یو
ارمان یې وو ، هغه دا دی خدای ور پوره کړی . اوس به
مورکې تل ستا د سر دعا کوي ، پر یوه او بله خوا به یې
مچاوه ، دابه یې ورته ویل .“

چې د نېکو کال پوره کېدو، زما او د ده دواړو مورکي د خدای په کار شوه. کېدای شري سکني مور مي مړه وای، دومره به مي نه وو ژرلي. له دې پس مي مېرۀ داسي ناروغه شه چې د ولاړېدو نه وو، ډېرې ورځې ورغلم لېورو ته مه يې وويل "تاسو دا سپری ډاکټر ته يوشی" - يو څه وخت يوه هم پروا نه په کوله.

د کشر لېورۀ يې کور ودان، ډاکټر ته يې يو وړی. د ډاکټر له دوا سره سپری ډېر نېغ شوييا به هره ورځ د ورونو په میان کي پر دې جنگ وو، تا زما او بېارولي دي، زما له خوادې خاوره په بېلچه کي اخسرتې ده - پنځۀ کاله بيا په دې کي تېر شه. يوه شپه سپري وويل "نېخې! سبا مي موټر راغونبتي دی کله کوو".

"سپری! پر کمه څو، دا محکه وچاته پرېږدي".
"نېخې! دا محکه ودوی ته پرېږدم، دوی پوه شو او محکه - موږ به بنار ته لاړ شو، يو به په نېکو تعليم وکړو بل به د دې هرې ورځې له جنگه خلاص شو. شکر دی په بنار کي دوکانونه شته، د هغو کرایه به را اخلو، زموږ بنه گزاره په کېږي".

سهار موټر راغلی، موږ کډه را وکړه ښارته راغلو. د کرایې په سرای کې مو واړول. نېکو یې په سکول کې داخل کړی. ما د ښار نجورې لیدې، ټولې سکول ته تلې. خو واره مې ورته وویل "سړیه! دا رقیه به هم په سکول کې داخله کړو." سړی وماته معلوم وو چې یواز به یې چک کړو بیا یې هغه چک(نه) وو. په دې ډول موږ په ښار کې ژوند کاوه، کله د کرایې په یوه سرای کې کله په بل کې.

اوس به رقیه د اوولس کالو وه، نېکو د پنځلس کالو چې یوه ورځ رقیه غوڅاره شوه، لاس یې مات شو. په رقیه نه وم خبرانه، په خپل سړي خبرانه وم. په لاس مې ولاړو، په سترگو ډېر تپ (کمزور) وو چې ولاړ به دې کړی بیا یې په تلو کې گزاره کولای شوه.

خو واره ما او سړي رقیه ډاکټر ته بوتله، لاس یې جوړېده نه کول. هر وخت به په چی غووه، د دردو په گولۍ یې گزاره وه. یو مایيگر مې سړي ته وویل "سړیه! دا رقیه خو ډېره په تکلیف ده."

"ښخې! څه په وکړم، داسې ډاکټر نه دی پاته چې موږ نه یو ورغلي."

”سړیه! که ستا خوبنه وي هغه پر چوک د سکندې والا ته به یې ور ولو.“

”خود یې ور وله.“ جبب ته یې لاس کړی ، خلور سر ووه روپۍ یې راته ونيولې . ”سړیه! زه روپۍ خه کوم ، نغ وړ شه رکشه را وله.“

”بنخې! زه د تلو ره یم . ور شه یوه بلا دي نه خوري ، نغ ده بنار بنخې نه وینې . نېکوچېري دي.“

”هغه ستا نازولی به یو خای کرکت کوي چې راشي خپل سر به یې په بل مات کړی وي یا به یې د بل سر ور مات کړی وي . لس ورخې مي درته ویلي دي سړیه ! دا هلك پوه کړه ، کور یې کنبښنوه خپل سبق دي وای یا یو کار وي هغه دي کوي . خوان شو ، د کور په یوه بڼه نه دی ، د کور په بڼه خو مه وایه . د بدی مو خاوندان کوي چې سکول ته لاړ شري ، که کرکت ته ، جنگ یې کړی وي .“

د دروازې درب شو ، نېکو دننه راغلی . له هغه ځایه یې پر پلار نغ کړی “بابا را واروه سل روپۍ .“

ما ور نغ کړو ”نغ یوار سل روپۍ پرېږده ، ور شه رکشه را وله . دا رقیه ډېره په تکلیف ده.“

”نڱه ودرېره، رقيه چې په تکليف ده زه څه وکړم، ولي په احتياط نه تله.“

ما ورته وويل ”نڱه راشه چې يو لاس در مات کړم، نڱه څومره چې غي وهې.“

”ستا پلار هم زما لاس نه شري را ماتولای، نڱه بيا دومره زوروره يې.“

پلار يې جېب ته لاس کړی، سل روپۍ يې ورکړې -
”زويکه! اوس ورشه، رکشه را وله.“

رکشه يې راوستله، مور د سکندې والا کور ته ورغلو - نېکو د سړيانو (سړو) خونې ته ورغلی، مور د بنځو خونې ته - په خونه کې يوه چتپای خوره وه (هواره) پرې بنځې ناستې وې -
د چا شنې، د چا تورې چادری، د ځنو پروني پر سر وو -

د اکثرو د ماشو مانولاس ياپښه به مات وه - يوه پېغله بنکارېده چې ماته پښه يې مخکې سکنده کړې وه، اوس پر تلای شوه او د سکندې خلاصېدو ته راغلې وه - ما پېښتنه ځيني وکړه چې ”په پښه دي څه وشو.“ - دې خبره دلې دورې کړه، حال يې رانه کړو، بله پېښتنه مې بيا دا ځيني وکړه
پلار در سره دی که ورور.“

”مېړه“

ما د دې بڼاهست ته کتل ډېر خوند يې راکاوه . دې ته مي کتل، په خيال کي مي د دې د مېړه تصوير جوړاوه . داسي جگ خوان به وي ، نور غټ وېښتان ، په لوخ سر ، ږيره او برېت دواړه خړې يلي چې دننه راشي د سپنتو خوشبوي به يې دا خونه له بد بوئي څخه خلاصه کړي . ما يې لا تصوير نه وو مکمل کړی ، يو سپن ږيري ، پر ملا لئور سړي سر را ښکاره کړی ”ساجدي! نټرا ولاړه شه .“

چې دا ولاړه شوه ، وما ته د پښتو هغه متل را په ياد شو چې واي (ښځه و ترخه ته هم کښېني) . پر ځان مي شکر وکښن ، له ځان سره مي وويل سختري يو تر بل بد ترې . په هغه ښځه پسري زه او رقيه لکه د وخت زورور بې واره ورغلو . ده د رقيي لاس ونيوو ، خوله يې له نسوارو ډکه وه ، چتاي يې را پورته کړه ، نسوار يې توکړل . ده د رقيي لاس ته کتل ، وماته ږغېدو ”څه په و شو ، چاته مو ور وستلې هم ده .“ په خبرو خبرو کي يې د رقيي پام په بله کړی .

د دې يې لاس پر خپل ځنگانه وواهه ، ټک مات شو . رقيي چې غې کړې ، ده وخنډل .

”بس بس لوري! که خدای کول زیاته جوړ دی.“

لاس یې بېرته وتاړی، مور درې س ووه روپۍ ور کړې،
راووتو. کور ته راغلو. رقیه درد و اخستې وه، نورې ورځې
یې یوه گولۍ کوله، په دې ورځ یې دوې وکړې. خدای یې د
دې سړي لاس شفا کړی وو، د رقیې لاس جوړ شو.

وخت تېرېدو، یوه ورځ سړي راته وویل ”ور ش هغه صندوق
کي پراته کاغذونه را واخله.“ ما هغه کاغذونه ورته راوړو،
ده چې کاغذونه په رېږدېدلي لاس کي نیوو ”بنخ ی! زه دا
خپل جايداد د زوی په نامه کوم او بله خبره زما وروڼه چې
په ژوند نه راغلو، په مرگ مي ضرور راځي. د نېکو د پاره
نه ستا د پاره. بڼه ځوانه بڼه یې پاته ده، دابه یو په نکاح
کړو. نه نه تڼا د خپل اختیار یې، هر څوک چې ستا خوش وو
هغه وکړه.“

یو سهار پر لم انځه ولاړ وو، غوڅار شو. ما دی سماوه، رقیه
ورغله نېکو یې را وستو. د نېکو تر راتلو له مخه د ده روح
الوتی وو.

هغه د ده خبره وه، په مرگ یې دواړه وروڼه راغلو. تر هغې
ورځې ناست وو چې فلتحه ختم یې ده. د ده د فاتحې له

ختمېدو وروسته د نېکو له اکاګانوسره تله راتله ، ناسته پاسته زیاته شوه . ډېر مي ورته وویل ، ډېر مي ورته وویل . نېکو سر نه خلاصاوه . په هغه ورځ يې سر خلاص شو چې مشر اکا ورته ويلي وو“ دا مور که دي خوښه ده ، تر ټولو کشر اکاته به يې کښېنوو . ځوانه ښځه ده ، مور به يې له عذابه خلاص شو بل دي کشر اکا زوی نه لري ، خدای به زوی ځيني ورکړي” . په هغه ورځ د نېکو سر خلاص شو .

”نېکو زويه! ښه په دې کتابو څه کوي چې شپه او ورځ دي پر ځان يوه کړې ده” .

”مورې! ز ما امتحان را روان دی ، غواړم چې ښه نمبر واخلم . زما يو کلاس فېلو دی ، د هغه مشر ورور راته وویل ” په سکالرشپ دي جرمني ته لېږم” . خدای دی وکړي چې په (بي اي) کي ښه نمبر واخلم” .

”زويه! پښتانه واي ”څلار چېرې د خدای لار“ مور او دومره بخت بيا که دي بخت ملګرتيا هم وکړي ، زه او رقيه به څنگه کوو” .

”مورې! ښه دعا کوه ، ټولې به خدای اسانه کړي” .

چې کله زلته راغلی وو ، نېکو پر ما زېری وکړو“ زه فرست
راغلم”-

”زویه! دا فرست یې بیاڅه ته وای”-

”مورې! اول”-

”په ټولو هلکانو کې”-

”یا مورې! په ټوله صوبه کې”-

دی او د خپل کلاس فېلو ورور ، په هغه کار اخته وو چې
پوره نوم یې زما پر ژبه نه اوړي (شیف) چې له هغه کاره را
خلاص شو ، یوه شپه د ماما کور ته ولاړ ، له هغې خوا چې
راغلی وماته یې وویل ”مورې! دوی ټوله بڼه وو ، سلامونه
یې در کول . له ماما سره مې خبره وکړه چې زه مورکۍ او
رقيه درته راولم ، ماما څه پرېشانه شو . زه خوړې نه لرم ، زما
د پلار د وختو دوې خوړې دي ، گزاره به څنگه سره کوو بل
به دي هغه اکاګان څه وای”-

زما بخت نېکاره دی

نن د اوبو وار د چا دی ، په کور کي د اوبو غورپن شته . د
بناړ خلگ دې ارمان نه کوي ، هلته خودا گورم نه نشته . په
ژمي خولا خه گواره کيږي چې څنگه سپرلی شي ، خلگ
اوبه پير وار کړي .

که اغاجان ته ووايم چې ورشه اوبه را ايله کړه نو بيا به سور
اوشين کيږي چې زه څنگه د خلگو په وار اوبه را ايله کړم .
انار گلي په درب بالټي کښېښوده . لوبني يې له خپلې
خونې ، خه يې له نورو خونو را ويستل ، سره يو ځای يې کړل .
انار گلي چې لوبنو ته وکتل نو نوره هم سره وشنه شوه . د
يور د خونې لوبني يې هم مخ ته پراته وو ، لوبنوته يې کتل له
څاره سره بڼېدله . هيندرور پر ښخ کړی ”ورينداري! نه يې
ملامته نن دي بيا د کار وار دی . ځکه هر قدم داسي ږدي
لکه پر سکروټو“ .

دې مخ ورواړا وو ”ستا د پلار کور دی ، څه د يو خان بنگله
خونه ده . زه په دې زړو کنډوالو کي اوبه له کومه کړم“ .

”وريندارې! خوله ورنسه . ما تاته كله د كور پيغور در كولى
- ستا غه خوهم بنگلې نه دي -“

”بس ، بس قدرمړې! نوره مي مه گايوه-“
اغا جان غاړې تازه كړې دباندې را ووتې ”دا تا څه شخ ول جوړ
كړى دى . خلك مه راباندې خندوى . دا خپلې خولې ونيسئ
، دې ته مي مه اړ باسئ چې لرگى را واخلم ، ولاكه مو بيا د
چا پلار را څخه خلاصې كړي . ټوله ورځ په دې تېره كړى ، يوه
په بله خولې لگوى . نه خواشې شته ، نه خسر بيا هم ستا دا
حال دى -“

”اغا جانه! بيا موږ څه وكړو ، پر كور د اوبو غوړپ نشته ، زه
دا گډوډي په چيشې ومينځم -“

”څله مو ماخوستن د ويالې اوبه نه راوړلې . نه ياستى
ملاستې ، د شپې له خوبونه ور خلاسېږى ، سهار بيا يوه په
بله خولې لگوى . زه مو هم نه يم ذمه واره -“ اغا جان پتو
وځنډلې دباندې ووتلى .

”ته خو به هم يوار له كوره وتې . ټوله روځ لكه بنځه پر كور
ناست يې ، د وړنيو و لاس ته گورې . خاوري دي شه دا دوې
گونى . پتاتې چې تا موږ له راوړې -“

انارنگله له ځانه سره گډه وه - لوبني يې يو رنگه ومينځل -
خپل ورۀ يې واغښل -

”وريندارې! تا بيا د اوبو گورم جوړ کړې دى - دا خوبه تر
مني پوري داسي په منډه يو ، دا د يوې ورځې غم نه دى -“
”بناهستي! ستا يې څۀ پروا - زما ماښام هم له دوى سره داوه
وه چې يوه د اوبو تينگۍ بېواخلو يو څو ورځې به مو گزاره
په کيږي -“

”نو بيا يې څۀ ويل؟“

”هغه ويل يوازي زۀ په دې کور کي اوسېږم، که نور هم اوسي
- بايد په گډه يې واخلو او دا نو کم داسي خبره ده، څۀ ته هم
ماښام په ماښام! پلار ته ووايه - سهار يې وغواړه -“
”ته را نږدې شه - دا خبره د قدرمنې مخ ته مۀ کوه - د دې هم
څو ورځي دي بيا به وايي زما د ورور کور مو په کور که چرگه
بار کړى -“

”خير هغه وخت بيا دا هم څۀ نشي ويلای -“

دواړو خپل خپل کارونه بې غمه کړل - ماشومان يې اسکول
ته تللي وو - کشرې وريندارې په ايندروړ ښخ کړې ”قدرمنې!
راووځه - څۀ کوي چې ټوله ورځ دننه يې -“

”در وځم وريندارې! خو زه چې کله د سينځلی بڼه بوی وي،
ادې راياده شي. هغه به هم پر کور نه کښېنستله، ټوله ورځ
به يې په باغ کي بشکي کولې يا به يې ساگ کول.“
”ژر راځه چې د څانگت چای وکړو.“

”ته درځه زه دا شيان خوندي کوم درځم.“

دوی چې څنگه په برنډه کښي سره کښېنستې. انار گلې چای
راواخيستې. په ډبي کي يې يو څو کښکره گوړه ورسره را
اخيستې وه، شاپېړو هم په گيت را ننوته. د دوی کورونه سره
نږدې وو. انار گلې چې دا وليده نو غټه سا يې وکښله او وې
وويل ”يو وخت خو به موږ هم پر کراره له تا څخه شی خوړلی
، لکه روې داسي زموږ وخت ور مالوم دی.“

”ستړې مه شي.“

”خير يو شي. کښېنه اوس بيا ولي ولاړه يې.“

”زما له قدرمنې سره کار وو.“

”هغه هم راځي کښېنه، چای به وکړې.“ د دوی دواړو په نيت
شاپېړو پوه شوه، له شرمه يې ږغ نه کولی.

قدرمنې چې خور وليده نو يې وخنډل ”ته راغلي.“

”هو. ما ويل که ستا سم پرونی سته زه تلم ډاکټر له.“

”ډاکټر څه کوي.“

”د عابدې تبه وه ، هغه مو ورله.“

”څوک دي بيبي.“

”جمیل.“

”سم حال ورکړه ، داسي نه چې ناروغي ور ډيره شي - يو وار يوه لور شي هغه هم ناروغيه.“

”څه وکړم ، خداى را سره کړي دي - څه د بنده له لاسه خو نه دي.“

”دا نو ته وايي خورجانې! ستا ميړه خلگو په لوى لاس لېونى کړى دى - ستا ژوند در خوري - خداى دي پر مخ خير در پيښ کړي - اوس تر ابده تر دې تيره ده - خير به يې غواړو.“

دواړي وربندارگانې يې يوه يوه ولاړې شوې ”قدرمنې! د دوى مخان ولي پر سېدلي دي.“

”بس خپل تر خپله خوشحاله دي ، هسي مورکى - ته يې گورم اچولې دى.“

”د انار گلې خو سهار هم داسي دعوه وه.“

”ښه ، ته کار مه په لره دغه وربندارگانې رنگ در بدوي.“

”زه يې څه کوم خو دوی له ما نه کښېني - ته پرونی راکړه زه
خم“ -

”ته لږ ودرېره دوی ننوځي یو شی به در کړم“ -

”زه بېزاره یم ستا له خوړو بس پرونی راکوه چې خم - سره
غرمه شوه“ -

انارگله بیرته ورا تیره شوه ما ویل چې ”نجیلی دې کوم
هسپتال ته وړې - سرکاري ته که پرائیوټ ډاکټر ته“ -

”زه په دې شیانو نه پوهیږم خو ماڅیگر یې وړو“ -

”بیا نو بڼه وه چې پرائیوټ ته دې لور وړې وای“ -

”خوره! واخله دا پرونی ، گرسره یې درسره یوشه هر ورځ به
دي تر ما پوري منډې نه وي“ -

”ستا پرونی دی زه کله چیري وتلم - خوړ یې بیرته درته
راوړي“ -

”ما درته وویل زه یې نه پر سر کوم ، بس زه اوس خم“ -

قدرمنه تر دروازې ور سره ولاړه -

انارگلي پر یورنځ کړی ”ودي لیدله څنگه یې پرونی پټ وړ
کړی، خود یې پیسې هم پکښې وړ کړې - خدای هم خپل کاره
پېرني - توبه توبه“ - انارگلي خپل غوږونه ونيول -

”قدرمني! ماله خو ډوډۍ راوړه زه وږۍ يم.“
”اځاجانه! ولي داسي نارې وهې. بنځي خو در څخه بيزاره
دي.“

”اوس ما هم دغسي بيزاره كوي لكه دوى.“
”يا يا.“

”خاندې ولې، دا د خندا خبره ده. ته هم لكه لېونۍ ټوله ورځ
به باغو كي لگيا يې، خو لالاته ووايه زه خپل واده كوم.“
”ولي دوى خپله سترگې نه لري چې زه ورته ووايم ب يا به
وايي چې سپين سترگې دى. د دوى په وخت كي خو بابا
ژوندۍ وو.“

”اوس كه ما ورته وويل بيا به وايي چې ډير په عذاب دى.“
”كه ته نه شې ورته ويلاى، زه خو ورته ويلاى شم. ته دا
ډوډۍ در واخله ويې خوره او د بنځو په كارو باندي كار مه
لره. سبا نور تور لاسونه در پسې مښري. ما بنام په كلكه لالا
ته ووايه چې زه واده كوم. ته هم سوكه سوكه پر خپله خونه
باندي كار شروع كړه، د دوى هم سر در خلاسيږي. د هغو
خو هم اوس ولور پوره دى، خالي د خونبي روپۍ مانده دي“

-

”قدرمن! د ډوډۍ په خوند ولاکه پوهیدلی یم. ته دا لوبڼي
یوشه، زه څه آرام کوم بیا ځم لمانځه ته.“
د مابڼام لمونځونه چې وشو په والې کې هم اوبه راغلې.
گړدي بنځې والې ته ولاړې. که د چا به د اوبو مشین وو
هغو پېمشین اوبه ډکې (یورې). - انار گلې هم بالټۍ لاس ته
کړه ، روانه شوه. قدرمني هم خپله خونې ته اوبه یورې. پر
واله به کله بنځو خپلې گپې هم سره کولې.
د شاپېرو کور هم دوی ته مخامخ وو ، اکثره به والې ته دې د
میرۍ چيغارې راتلې ”ما خلاص کړی، مړ مو کړم“ چا چې به
دا نارو اووړیدله نو به یې ویل ”خدای دې دماينې او د مور
وزه (چاره) وکړي.“
دا اتم کال دی چې دی داسې په ځنځیرا نو ترلی دی. په دې
حال کې به هم ده څگول ، ور ونيو په د چرسو په سگریټ کې
هیروین ور واچول. کله چې به ده چرس نه وو، نور به په
عذاب وو. د کلي خلگو به ویل چې ”دی ډیر زورور وو،
خلگو په ده تعویزان کړي دي، لیونی شو.“ چا به ویل چې ”
ده ته چا داسې نشه ور کړه چې پر دماغ یې داسې بد اثر

وکړی ځکه داسي لیونی شو. خوارکي له ماینې سره دوه کاله هم په شۀ زړۀ نه کړو تیر.“

هر څه د دۀ پر ځای وو. په جلا خونه کي تړلی وو. د دوی کره نه څوک د دۀ له وهمه کور ته ورتلل او نه اوس دی د مړوښي وو. اوس خويي خالي مور او ماینه پیرندلې. څه وخت چې د شاپېرو کو ژده وشوه، د کلي ټولې نجونو به دا ورته ویل ”لایقي ارمان یې مۀ کوه چې تۀ یې د عبدالله غوندي هلك ته ور کړې بیا لاهم تۀ خوابدې یې“.

عبدالله، شاپېرو په خپله خوښه غوښتې وه. دی له دې حاله څه خبر نه وو چې زۀ به لادوه کاله هم په خوشالي نه کړم ور سره تپې. کله چې یې نشه نه وه نو شاپېرو به یې داسي وهله چې یوار یې د مخ غاښونه لاهم ورمات کړل. شاپېرو هم داسي شوه چې کله به گایده، خپلو خبرو به سم درک نه ور کولی خو بیا لاهم خلگو ویل چې ”دا ښه ښځه نه ده. د خسر د کور حیاء یې اخیستې ده“.

کله چې به د پلار کره ولاړه، د وریندارگانو په تندي به پوه شوه. ولي خوارې به له وهمه شی نه شو غوښتی چې ”تمامه ورځ به یې په دې سوچونو کي تېره کړه ”خدایه! میرۀ،

ورونواو لپوره خومره پرق دی، دیوه شی نه سم ورته ویلای -
ومیره ته خوسری د هر شی په غت زره ویلای شی چې نن
می د اشی پکار دی - خدای یی فرق کری دی - یوه لور لرم
ناروغه ده - سمی خبری نه شری کولای - خدای له هرې خوا را
باندي نغبنستی ده -

د شاپیرو یور هم اوبوته را غلې وه - انار گلې پر رخ
کری "خنکه یی، ولی نه راحی زموږ کره"
"خه درته ووايم - انار گلې خورې! له یوې خوا هغه لیونی دی
تمامه شپه او ورخ چ یغی وهي، له بلې خوا می هغه لور ده -
نن یی هم هسپتال ته بوتله -"
"بنه، نو اوس خنکه وه -"

"هغسی وه - ډاکترانو ورته ویلی وو چې په هسپتال کی یی
داخله کری، خودوی چیری دومره وس لری - ویل یی چې
موږ خو واره عبدالله په هسپتال کی داخله کری، خه فایده
یی وکره - که جوړیده نو به پخپله جوړه شی -"
انار گلې لوته په اوبو ډکوله په بالتی کی یی چپه کوله -
د شاپیرو هیندروور به اکثره د بنار په خوا کتل چې زما سړی
به یی لورد "هسپتال خه رااخری تی وی -"

”بنه، لور دي چا ورسره يوره“.

”هغې لېوې چې تمامه ورځ به يې په ما خولې لگوي - زه خو وایم چې یوار دي خدای په داسې شرمو و شرموي“.

”هغه بیا ولي؟“.

له دې خبرې انار گلې پلو پر غاړه سم کړی، ولاړه شوه -

”انار گلې يې هیندرور ته غوږ ورا نژدې کړی ”نڅ خبره يې شاپېروڅه لري، دا څه وايي - ده غې خو مېړه سم دم لېونی دی“.

”لېونی دی که پرسد، زما په خیال څه لري“.

”توبه کاره توبه، دا څه وايي - مېړه يې په ځنځیرانو تړلی دی او دا خپلې مزې کوي“.

”بنه دا گای زما له خولې مه کوه، سمده“.

”یا خوره لیونی - خونه یم - دا خو بنه دي چې راته ودي ویل - دا چې څه زموږ کره راشي نو يې رنگ داسې معصومه نیولی وي چې نه څه کړي او نه څه خوري“.

”بنه نوزه به دا یو تپال اوبه لار اوږم - داسې نه چې دوی وايي چې وړکه وي“.

”هو ورځه، خو دا خبرې خوندي و ساته“.

انار گلي ژر ژر اوبه کنبېنبولې - ما بنام يې د کوشنيانو
بشترې واچولې - سيده منا کي ولاړه وه - "کوشنۍ ورينداره
چيري ورکه ده - دا خو هم گرده ورځ په خپله خونه کنبې
ناسته وي - د دنيا په يوه خبره هم ځان نه خبروي - ته چيري
يې؟" -

"دا يم لگيا يم کالي مي اشترې کول" -

"بل څوک خو نشته په خونه کي ماشومان (تې وي) گوري -

ستا ليور هم ناوخته راځي" -

"بنه بنه ، څه دي ويل" -

"ما د شاپېړو هندرو پر واله وليده - ډيره خواشيني وه - ډيره

مو ارمان شوه" -

"ولي بيا څه شوي وو" -

"ته دا کالي په الماری کي کنبېرېده - زه به نو بيا گرده خبره

درته وکړم - ته راشه دلته کنبېنه ، ورونه يې هميشه دا وايي

چې زموږ خور خواره زاره ده خو هغه به اوس بنه مخ ور تور

کړي" -

"دا څه وايي؟" -

”یوه خبره ده ، شاپېږو که هر رنگه ده - خواست به کوي خو داسي چم موږ نه دی په کي لیدلی - څوک له دا رنگه سړي سره ژوند تیروي - ولاکه مي میړه داسي په ځنځیرانو تړلی وای ، ولاکه یوه شپه د بل کره تیره کړم - دا دي پر دې افرین شي“ -

”هغه گډه در سره منم خو یوري وایي د دې ته په ډېر وخت ناروغي نه ده ورغلې - گډه کور شک پر لري چې د دې له کوشني لیوره سره لاس دی“ -

”نقبه وکاره داسي تهمت سړی پر چا نه لگوي“ -

”ریشتیا وایم - زه خو پر دې ویریرم چې خسر یې را ایله نه کړي بیا به دا زموږ له غاړې وي“ -

”زما زړه یې نه مني - خیر وخت به یې پخپله در ثابته کړي“ -

”للا! شاپېږو داسي ناروغه ده ، پرون راغلې وه لور یې هم ډیره ناروغه وه - ما ویل چې یو څو روپی دې ور کړې وای چې ډاکټر ته په تللې وای“ -

”زه اوس یوه روپی نه لرم - ورته و وایه ترپیلی دې صبر وکړي“ -

”د قدرمني وروړه! زه هم ډاکټري ته تلم بيا به ما او دا يوازي سره ولاړې شو.“

”ته خو ما کراري ته نه پرېږدي. ولاړه شه که اوس چې هم ولاړه شه.“ قدرمنه هم را ووتله.

”ورينداري بيا څه وشو.“

”ن قدرمني د خور د پاره روپۍ غوښتلې چې ډاکټري ته

ځي. ما ورته وويل زه هم ورسره ځم، ډاکټري ته ځان ور بنسکاره کوم بيا نو ټوله حال درته وایم. يوه خبره به درته وکړم، خوا چې را څخه بده نه کړې.“

”يا ولي.“

”گوره ته هم لوني لري او زه هم. سپی د چا کمه نه غواړي.“

”ته خو دی راته وايي لکه چې ما بيا ټول کلی خبر کړی وي. زه خو خالي تاته وایم چې خدای نخواستې داسې کيسه هم وي نو بايد موږ پېده پر واچوو.“

”خبر چې يو وار خو ډاکټري ته ولاړې شو بيا به هغه وخت خبرې کوو.“

”خوره! ته ولي هر ساعت دلته راځې. ستا د وجي دوی ماته وایي چې ستا خور فکرجنه ده، خواست کوي. هر چاته وایي

چې زما ميره ناروغه دى، په ځنځيرانو كې تړلى دى. زه خو اوس په تا شرميرم.“

د قدرمنې سترگې له اوبنكو ډكې شوې ”وريندارې ويل چې ته نوره هم ناجوره يې.“

”څنگه ناجوره دا څه وايي؟“

”هغې ويل كيدای شي كوشنى لري.“

”قدرمنې! د دا يوې لور قسم خورم كه داسي يم. زه خو پخپله د دې دپاره ډاكټر ته ځم چې ورځ په ورځ پرسيرم.“

كشري ورينداري لږ بوره او د چای پانې په تيلۍ كې وړ واچولې ”په دې به ته چای پخې كړې.“

”نه غواړم ستا شيان. ته په ما پسې خبرې كوي، اوس بيا شيان راكوي. له هره شي دي بيزاره يم. هيڅ هم نه غواړم. ما كومه گناه كړې ده چې خداى داسي كړم. د خلكو بنځو ته وگوره زما كه ميره ليونى مه واى، په ځنځرانو تړلى نه واى. د خلكو له منته خو به وتلې واى. خداى زوى را كړى واى، پر زوى خو به كراهه وم.“

”خوره! سبا ولاړه شه ډاكټر ته.“

”هو، دا يو وار مي لاډاڪٽر ته بوځي بيا نور ښهه ننه در څخه
غواړم - ما پرون يوه چرگه او يو درځن هڳي خرڅي ڪړي -
اوس څوڪ ننه لرم ڇي ډاڪٽر ته مي بوځي“ -

”دي وکڙه انارگله هم ڄي ، دواڙي ولاڙي شئي“ -
”خوره! تر دي ژوند خدای مرگ در ڪڙي واي ښهه وو - ته به دا
ژوند په دا خواري څنگه تيروي - ننه له خسرگني بخت لري او
نه له ميڙه - د پلار و مور خو لا پريږده“ -

”اڃاڻه! سبا خو له شاپيڙو او وريندري سره ډاڪٽر ته ولاڙي
شه“ -

”ښه اوس خو مو له ما گرسه نوکر جوږ ڪڙي“ -

”شاپيڙو ډيره ناجوره ده“ -

”يو خو مي دي خدای له دي خلاس ڪڙي - اوس خو يي گورم
را اچولي دي“ -

”هو خود يي در اچولي دي که يي مور ژوندي واي او بيا تا
دا ويلي واي بيا به يي تاته درک در ڪڙي وو“ -

سهار دواڙي اڃاڻ دڪراي په موٽر کي بوتلي - د هسپتال
مخ کي نوري کاڍياني هم ولاڙي وي - اڃاڻ د ريسپن مخي
ته ودریدی - د ډاڪٽري نمبر يي واخيستی - اڃاڻ دوی

دواړې هلته انتظارگاه له بوتلې چې نورې بنځې هم ناستې وې. اغاجان دواړو له د کوك بوتلان راوړل. دى د نارينه خوا ته ولاړى، کښېنستى. انارگلي داسې مجلس اچولى وو لکه دا ټولې بنځې چې دې پيښې دي. د شاپېړو نمبر راغلى، انارگله هم ورسره ننوتله "خوره! دې خواته راشه، ولي اول وار ډاکټرې ته راغلي يې". شاپېړو خپل حال ډاکټر ته وويلی. ډاکټر ورته وويل "ورشه ډيرې اوبه وڅښه بيا دې التراساؤنډ کوم". انارگلي ته ډاکټرې دوا وړ وليکلې. څنگه چې شاپېړو اوبه وڅښې نو لږ گړۍ وروسته ډاکټرې ته دا او انارگله بيا وراغلي. ډاکټر شاپېړو ته وويل "ورشه پر کټ باندي پريوځه". انارگلي پر ډاکټر ژغ کړې "ډاکټر صېبه! دې ته دا ډېر وخت ناروغي نه ده ورغلي. زه يې گورم، ته هلته ودرېږه". "ماشومان لرې؟". "يوه لور لرم". "د څو کالو ده؟". "اوس به يې اته کاله کيږي".

”نو نور ماشومان ولي نه ر اوږې؟“ - انارگلي غوږ ټينگ ورته نيولی وو.

”بي بي! تاته وایم ماشومان راوړه - په نس کښي دي دانه ده - دا چې کله بنځه کوشنی پیدا کړي نو ختم شي، گني له دې څخه غټ تاوان جوړیږي - درد وي؟“

”هو درد یې مه کوه - داسي درد چې زه وام اوس به کوشنی پیدا شي خو نه پوهیږم چې زه څه وکړم“.

”زه دوا در لیکم چې خدای دي دا ناروغي بڼه کړي او خدای اولاد در کړي - له دې څخه نورې ناروغۍ پیدا کیږي“.

”ډاکټري! کوشنی نه شم راوړلی - زما میړه په ځنځیرانو تړلی دی“.

”بخښنه غواړم، دا خو بیا بڼه خبره نه ده“.

”ډاکټري! ټول کلی گمان کوي چې دا کوشنی لري“.

”زه دوا در لیکم، ته ژاړه مه - خدای به هر څه خیر کړي -

خدای دي تاته نوره هم حوصله در کړي“.

شاپيرو او بڼکې پاکې کړې ، را ووتله ”زما بخت بڼکاره دی“.

خنگېدو

د کلي په سر کې ډېره لويه کلا ده ، لوي گېټ يې د ختيځ په لورې وتلی وو- د بازمحمدپه نامه يادېده - تر مخ يې واله تېره شوې وه ، د والې په يوه او بله غاړه ډېرې پخوانۍ د تورو، سپينو کشمشي توتو غټې غټې وړې ولاړې وې-

له دې کلا د بازمحمد د پينځو سپين ږيري زامنو، بې شمېره ځوانان او واره زامن او لوني را وتې- د ټولو زامنو يې پېغلې لوني هم وې - ټول کلی د حاجي بازمحمد د زامنو و بخت ته حېران وو-

په دې کلا د بدبختۍ بلا هغه ورځ دننه شوه چې عبدالله د احمد زوی د خپل مشر اکا لور زينبه ته طلاق ور کړی- پلار عبدالله يې ويل "زويه! ولي دي داسي وکړو-"

"بابا! تا له ما بېبنتنه وکړه چې زه زينبه تاته درغواړم-"

"په هغه وخت کې ته ماشوم وې-"

"تا ته چا وويل ته و ماشوم زوی ته واده و غواړه چ ي هغه په خبره هم نه پوهېږي بياهم تاداسې وکړل ولي بابا ولي؟"

”زويه! دا خو ما يوازي نه دي کړي . ستا هغه دوو نورو
اکاگانو هم خپلې لوني يوه و بل ته ورکړي دي.“
”بابا! هغو هم غلط کار کړې دي کومه يې داسې توره ولې
ده.“

له دغې ورځې پس احمد د عبدالله پلار له شرمه په هغه لويه
کلا کي دېوال ووهلی . د خپل کور دروازه يې د جنوب پر
خوا ورکړه .

زخني يو ورور بله خور نغمه هم درلوده . سهار پر نغمه
دوره راغله، نجيب او خپلې مور هسپتال ته يو وره ، دورې
يې ډاکټر ته ور بنکاره کړه . ډاکټر په هسپتال کي داخله
کړه، نرسارې راغلې ډرپ يې ور ولگاوه .

چې ډرپ پر ختمېدو شو نغمې سترگې روڼې کړې “
تندارې! زه په هسپتال کي يم، په ما څه وشو، زه کور ته ځم
په ما هيڅ نه دي شوي . ما کور ته بوځی .“ ډاکټر راغلی
نجيب ته يې يو پرچه په لاس ور کړه “د سر ايکسري او دا
تېستونه يې وکړه.“

نغمه تندی تر لاس و نیوله ، سوکه سوکه یی روانه کره چ ی
د سر ایکسری یی وشوه ، وینه یی واخیستله . تندی نغمه
تر لاس نیولی ، بپرته یی سوکه سوکه خپل کت ته راوستله .
نرسی بل ډریپ راوری ، بېخی اوږ ډریپ وو ، هغه یی ور
ولگولی . نغمه پر کت پروته وه .

”تندی! زه جوړه یم ، نجیب راوغواړه چې کورته ځو.“
”لوری! نجیب په تېستو پسې تللی دی چې هغه راوړي ، و
ډاکټر ته یی بنکاره کړي بیا به که خیر وو کور ته ځو.“
”تندی! نجیب څه شو.“

”راځي لوری! ته لږ وار وکړه.“
نجیب راغلی د تېستو کاغذونه او ایکسری یی په لاس کي
وي ، نغمه یی ولیده له مور ه سره رغېده ، ډېر خوشاله شو.
”نغمې څنگه یی.“

”نجیبه اوس ډېره بڼه یم بس درځه چې کور ته ځو.“
”گوره نغمې! موږ د ډاکټر بې اجازې کور ته نه شو تلای .
ډاکټر را روان دی له تا یوه پوښتنه کوي ، زما خبره یی نه
منله.“

”د څه پوښتنه.“

”ڊاڪٽر واي دا تاسو وهلي ده، سر ته يي چوٽ ورغلي دي۔
ڊاڪٽر ته به په خپله حال ور ڪري۔“

ڊريپ ختم شو۔ د ڊاڪٽر تر راتلو نغمه پر ڪٽ ناسته وه،
وخپلي تندرې ته رڳبده ”هغه بله شپه چي عبدالله نجيلي۔
راوره بيا يي خٽه په وڪرو۔“

تنداره ”هغه يي د شپي پلار او ورويه راغلو بويي تله، زمور
وسرو ته يي ويلي وو چي په عزت به دوستي سره وڪرو۔ ها
دا يوه خبره ياده ولري، تاسو به دوي نجوني راکوي۔“

ڊاڪٽر چي نغمه ناسته وليده خندل يي ”ته خو دا يي جوړه
شوي يي۔ لوري! داسي دوري مخڪي هم وي۔“

”نه۔“

”دا اول وار دي۔“

”هو۔“

”دا خودي سر چوٽ خوڙلي دي۔ نجيب ته يي مخ ور وا
ڀاوو، ستاسو خو بنڄي وهي هم، تاسو خوبه وهلي نه وي۔“

نجيب وخندل ”صاحبه! دومره غصه ناکه ده چي مور ٽول
ڪور په بسم الله شپي ور سره تپره وو۔“

نغمه په دې سوچونو کي ورکه وه . هغه وخت ور په یاد شو چې ”غرمه به د کور مشران ویده شو ، مور به یو یو، سوکه سوکه ، په پټه له خپلې خپلې خونې را ووتو ، ټوله غرمه به مویه باغونو کي تېره کړه . د مرغیو خالي به مو کتلې یا به مو په واله کي ټوپونه وهل چ ې سټوي به شو بیابه د لوی توت تر سایه لاندې په ټالونو کي ځنگېدو . یوه ورځ ټال پرې شو ، زه ولوبدم . داسې مې په یاد دي لکه اوس دستي چ ې تر سترگو مې د اور بخرکي وغورځېدو“ .

ډاکټر د نغمې پر سر لاس کښېښودی ”لورې! ستا په یاد دي چې ستا پر سر یو وخت یو شی ولگېدو“ . نغمه لکه له خوبه چې وي ”خه“ .

”ستا په یاد دي ، سر ته دي یو وخت هم چوټ ورغلی دی“ .
”هو صاحبه! هغه وخت چ ې زه ډېره وړه وم ، په ټال کي ځنگېدم ، د ټال رسی پرې شوه ، زه تر ولوبدم ، سر مې پر مخکه ولگېدو . هغه وخت مې تر سترگو لکه د اور بخرکي چې وغورځي . له وېرې مې په کورکي دانه شو ویلای چې زه تر ټال ولوبدم چې سر به مې ډېر درد کاوه ، مور ته به مې

وويل مورې! سر مي خوږېږي - هغې به د سرد درد گولي راکړه بل وخت مي نه دي په ياد.
ډاکټر ”تاسو بل وخت دا نجلی ډاکټر ته نه ده ښکاره کړې“.

نجیب ”ډېرو ډاکټرانو ته مو ښکاره کړه، هر وخت به يې مړه تبه وه - په کور کي گزاره نه ورسره کېده، ټول کور په بسم الله ورسره گرځېدو“.

ډاکټر ”د دې نجلی سر ډېر سخت چوټ خوړلی دی - اوس دا دواگاري ور کوی که يې فرق ورسره وکړی، خو ښه تر ښه - که يې نه کړی وه بيا به اېرېشن ور کوو“.

نجیب ”سمه ده صاحبه!“.

ډاکټر ووتو، و نغمې ته هغه علاج ورسروع وو - بېخي ډېرې شپې يې په هسپتال کي وشوې، د کور نرو ښخې پر وار پېښتري ته وراتلو - يوه ورځ زينبه او د کور نورې ښخې راغلي، زينبه پاته شوه - تنډاره او هغه نورې ښخې يې ولاړې - نغمه پر کټ پروته وه، ډرپ ور لگېدلی وو - زينبه مخامخ پر بېنچ ورته ناسته وه -

”زينبې خورې! هغه عبدالله چې ې نج ځلې راوړه ، هغه يې څنگه كړه . زه خو په دې خپله ناروغي نه يم حېرانه ، په هغه كيسه حېرانه يم . ته اوس صفا حال را كړه ، زما خود دې نورو په خبرو باور نه كېږي . زه وايم دوى به وماته هسي تسلي راكوي.“

”هو دا رښتيا دي چې په هغه شپه يې پلار او وروڼه راغلو ، بويې تله - ورته ويلې يې وو ، سمه په خوشالي به يې در كړو . هم به ستاسو پرده خوندي شي ، هم به زموږ او له دې سره سره يې دا هم ورته ويلې وو ، تاسو به دوي نجونې راكوى.“

”بنه دى ، خداى دې نور ه هم وشموي . خورې! زما خو پر عبدالله له هغې ورځې سترگې نه رڼېږي ، په كومه ورځ چې يې وتاته طلاق در كړى.“

”كه دي سترگې پر رڼېږي كه نه ، اوس په كور كي ته او د نجيب خور سلطانه پاته ياست . وهغو خلكو ته كه يې وړ كولى نو تاسو دوي وړ كوي . ما خو له شرمه وهغو ته نه شي وړ كولاى.“

”ما به ولي وړ كوي . زه يې مور ، ته يې طلاقه كړې . ما به د خپلې بنځې په پور كي وړ كوي.“

”يا ستا ده خو نجيب ور خلاصه كړې وه چې نغمه زما ده -
په خداى كه يې ور كړم چې لس مړې كوي لاهم“ -
”زه نجيب هم نه كوم“ -

”نغمې! ته لېونى يې، زموږ په كور كې تر نجيب بڼاهسته او
بڼه عمله انسان بل شته“ -

”زما و نجيب ته زړه نه غواړي - نجيب وماته داسې بڼكاره
كېږي لكه زما ورور، تنداره مور“ -

”نجيب چې تر تالاس كښلي دي، هغه څنگه كوي“ -

”نجيب خو به لېونى وي، زه خو نه يم لېونى“ -

ما بڼام يې دوه اكاگان راغلو، د نجيب پلار سيدو، د عبدالله
پلار احمد -

احمد دومره په زوره زوره ژړل چې د وارډ ټول ناروغان ورته
حېران وو - يوار به يې د زينې سر په غېږ كې ونيوو بيا به
يې د نغمې چې بڼه يې خروښ كښته شو بيا يې ونغمه ته
وويل ”لورې! ما دي خداى له زويه خلاص كړي، په شرمو
يې وشرمولم - نه ستاسو تر مخ لوركتلاى شم، نه د وروڼو -
پرېدي خو پرېږده“ - ټولو خپلې خپلې اوښكې پاكولې چې
احمد ونغمه ته په ژرغوني ريغ خبرې كولې -

”لوري! هغه خلک له موږه دوې بنځ ې غواړي ، په پرېدي خو يې فرق نشته - موږ بدنامي ور اړولې ده - که يې وتاته لاس ونيوو خود کور د مړه اور بخرکي به پوه کړي ، لمبې به يې يو زموږ کور څه پر درسته قام وگرځي - موږ دا جوړه کړې ده چ ې ستا نکاح له نجيب سره نن نن وکړو - يوه سلطانه به پاته شي که يې کوله ټيک ده ، که يې نه کوله په مخه دې بڼه شي“ -

نغمې له اوبنکو ډکې سترگې ور واړولې ، د سر په اشاره يې ور سره هوکړو - کاکا يې يوار بيا سر په غېږ کي ونيوو ، په زوره زوره يې وژړل بيا يې پرېشانه را وکتل - دواړو د خپلو سترگو اوبنکې پاکولې پله پسې ووتو - نغمه ، زينه او نجيب په هسپتال کي پاته شو - خو ورځي پس ډاکټر ودوی ته رخصت ور کړې چې اوس کور ته ولاړ شئ - لس ورځې پس به يې بيا راولی -

نغمه له هسپتاله په وتو دومره خوشاله وه لکه د اختر ورځ چې وي چې دوی په موټر کي کښېنستو ، لايې هم راغلی - د زينې او نغمې دا يو مشر ورور له نجيب سره يې روغې

وڪرو بيا يي د نغمي سر په غېږ کي ونيولو. نغمي ژړل ”للا زما دومره شپي په هسپتال کي وشوي، ته دا يي نن راغلي.“

”نغمي! ته خو په دې خبره يي چ ې بل څوک په کور کي نشته، ټول کارونه وماته گوري.“

موټر ته وختو، موټر نجيب چلاوو. لالا يي په مخ کي ورسره ناست وو. نغمه او زينبه خور په شا کي په لارې نجيب مخ پر شا را واراوو ”نغمي! اوس لاپه بنا ر کي روان يو، څه ته دي زړه کېږي اوس لاړغ وکړه.“

د نغمي وقلفي ته زړه کېدو، هغه وخت ور په ياد شو چې موږ لږ غمي شو بيا يي تر کور دباندي نه پرېښودو چې د قلفي والاړغ به مو اورېدی. زينبي خور به چوکيداري کوله، زه به ورغلم قلفي به مي راوړې. يوه هغه مينجاری چې پته په غرمه کي به زموږ کور ته راتله. يوه ورځ عبدالله وليده چې څه يي پر خولۍ ورتلو هغه يي ورته ويل.

نجيب ”نغمي! ته ولي ږغ نه کوي، څه ته دي زړه کېږي چې را وايي خلو.“

”قلفي.“

لالايي و خندل ”په خداى كه هغه د ماشومتوب عدت پرېرېدي“ - نجيب موټر و دراوو، دوه اسكريم يې را واخيستو، يو يې زينبې بل نغمې ته ورکړې ” - نغمې په لارې خو کاجوغي ځيني و خوړې نور يې تر کوره په لاس کي اوبه شو. کور ته چې ورسېدو، په کور کي د کور بنځې، ماشومان ورباندي ټول وو. اکاگان، تېرونه ټول راغلو بېبنتنه يې ورسره وکړه. نغمه دننه ولاړه پرېوته. سترگې يې سره ورغلي وې چې په خونه کي يې ژړا تر غوږ شوه چې را وغورځېده. تنداره راغلي وه، زينبه يې په غېږ کي نيولې وه. د زينبې د خور و غيرت ته نغمه فکرو يوره، حېرانه وه. - تندارې د عبدالله مور ژړل، دې تسلي وړ کوله. ”لورې! موږ دي خداى له زويه خلاص کړي، ما و پلار خو يې په شرمو و شرمولو. په دې خوا را کتلاى نه شو. لورې! چې دا مي واورېدو، نغمه يې له هسپتاله کور ته راوړه. هر څه مي وکړو تر وس مي وونف را روانه شوم“.

نغمې ته راغله، وړ باندي وغوړېده (په غېږ کي يې ونيوم) دې پرې اوبنځې يې توى کړې. بېخي تر دې پرې و دې پوال ته

ناسته وه ، تر خولۀ يې شه نه وتو- اخر يې اوبنكې پاكولې
ولاړه شوه، ووتله-“

خو ورځي پس د عبدالله د خسر د كورنۍ سړي و بنځې دوى
كورته ورغلو- ډوډۍ يې وخوړه بيا يې دوى سړو ته وويل
چې ”موږ نجونه شه، يوه روپۍ لا له تاسو نه غواړو- موږ
په خپله لور ملامت يو- په خو شو واره يې وموږ ته وويل زه
دا سړى كوم- ما ودې سړي ته ور كړى، اوس چې موږ سوچ
وكړى خداى ته مو مخ كړى، خلكو ته شا- دا بدنامي هم ځان
ته هم تاسو ته موږ اړولې ده-“

درې مياشتې پس د نغمې او نجيب واده سره وشو- له هغې
ورځي پس نجيب پر نغمه ورځ تر هغه بله گرانېدو-
يوه غرمه نجيب ورته وويل ”نغمې! شه ته دي زړه غواړي -“
نغمه چپ وه -

ده بيا وويل اوس چې ”ته خداى زما په برخه كړې اوس ته
حكم كوه، زه حاضر يم-“
”نجيبه! درځه چې ماځيگر دباندې ووځو، جوړ په باغو كي
وگرځو بيا را شو- تر هغه غټ توت لاندې كښېنو ،، تر كم
لاندې چې به موږ په ټال كي ځنگېدو-“

”لپونی۔ داخلگ او کور به خه وای۔“

”هر خه چي وای، وای دي زه دچاپه کيسه کي نه يم۔“
ماخينگر نغمي خان تيار کړی، نجيب له مخه دا ور پسې
شوه۔ جور يې په باغونو کي خان ستړی کړی چ ي کله به
نغمي د ماشومانو چل وکړی، ور باندي وبه غوڅېده يا به
يې په غېږ کي ونيوو۔ نجيب به ژر په باغ کي شا و خوا
وکتل چي داسي نه وي په باغ کي څوک او بهلري يا وابنه
کوي۔ لمر لوېدو چي راغلو تر هغه توت لاندې کنبېنستو۔
نغمي نجيب په غېږ کي ټينگ ونيوو۔

”دا هغه توت دی چ ي ما و تا به تر دي لاندې په ټال کي
ځنگېدو۔“

بيايو کړی چوپ ناسته وه په دي وخت کي دنجيب پام په بله
اوبنتی وو

چي نغمي داسنډره په خپل خواږه اوزکي له خان سره زمزمه
کوله :-

په ساعت کي مي ٽرلاي
په ساعت کي مي خنداي
چي په خان نه پوهيداي
زه هم هغسي وړه واي
نجيب چي سترگي ورواړولي دنغمي سترگي له اوبنکوډ کي
وي خڅبدي

مسافر

د مودو مسافر چې ډېرې کړې لاري ، لوړې ژورې يې تر پښو کښلي وې چې پرې شوندي ، ټاکي پښې ، سترې ستومانه .
يو مابنام د يو کلي له څنگه تېرېدو ، يو سړي ور ښخ کړو “ څوک يې؟ ”

” مسافر يم . -

” چېرې روان يې؟ ” -

” په مستقبل کي مقام غواړم . -

” وروره په خدای که مي پردې نژدې او بچه (په دې نژدې علاقه کي) د چا په خولۀ کي د مستقبل يا مقام نوم اورېدلی دی .
- وروره! غلط به يې په دې دواړو نومونو کي . نه به د کلي نوم دا وي ، نه به د هغه سړي . تۀ راشه پاته شه ، شپه به وکړو لږ به اوسا شپه . سبا به که خیر وو خپل سفر ته به دوام ور کړې . -

” نه وروره! سترې ستومانه يم ، که يوار کښېنستم بيا خدای خبر چې ولاړ شم . -

” تۀ راشه ، پښتانه وای پر مابنام له هديرې هم سړی نه ځي . -

” هو اورېدلي مي دي وای که دي شپه پر بيابان شوه ، هديره در نژې وه ځان ور رسوه ، شپه په هديره کي کوه . - له لارې راواوښتو .

کوربانه ته د مېلمانۀ دې خبرې بڼۀ خوند نه کړې ور چې زما کلی او کور یې هدیره وگڼلی. ومیلمانۀ ته یې د روغې لاس ور کړې. تر سرای د باندي سره ولاړ وو.

مېلمه ” وروره! دې خبرې دي بڼۀ خوند نه کړې را چې زما کلی او کور دي هدیره وگڼلی.“

” وروره! که رښتیا درته ووايم چې تا راباندي رغ کړو، وماته هغه د پخواني ساده قام خبره را په یاد شوه. دوی چې به ویل پلانی. هدیره ولاړېده یا ولاړېږي.“

کوربه څه په تونده له جه وویل ” زۀ نه يم سپرې چې وتاته مي ست وکړی.“

” نه وروره! داسي نه چې وماته یو ستا کور او کلی هدیره ښکاري. که رښتیا درته ووايم د پښتنو هر کور، هر کلی هدیره ده.“

کوربه د سرای د دروازي پرده پورته کړه. لوربه لمخه، مېلمۀ ور پسې وو. وړوکی سرای چې دوی خونې پکښې وې، په یوه کي کوربه او مېلمه کښېنسې. په هغه بله د کور خونه وه، ډوډۍ راغله. وهرچاته معلومه ده چې سترې او ستومانه وړې ډوډۍ دومره په خوند خوري، د ماړۀ سپرې لاشوق ورته وشي.

کوربه دې ته فکر وړی وو چې مېلمه څومره په خوند ډوډۍ خوري. مېلمه دې ته له هغه بلې خوږې، د ښځې داسي رغ راتلو

چې زړونه يې لرځول، هغې خوارې هم څه سندري نه زمزمه کولې
- يو ماشوم ته يې الله هوكول - مېلمانه له كوربانۀ وپ وښتل
وروره! دا ښځه دي څۀ ده ماشوم ته چې الله هو كوي -
” مور“ -

” تۀ چې د مور په دې رڼ كې الله هو اورې، څۀ محسوسوي“ -
” نه وروره! زۀ د ماشوم چې غې اورم - كله مي هم دې ته فكر نه
دى شوى چې مور مي الله هو ورته كوي - نن مي هم تا فكر ور
واړاوه“ -

مېلمه وخنډل ” فكر خو مړۀ نه كوي - د ماشوم خپله مورچېري
ده؟“ -

” هغه د خداى په كار شوه - اوس يې (انا)زما مور گزارانه وي -
خير ته دا خبرې پرېږده، خپل حال را كړه - نوم دي څۀ دى، د كوم
ځاى يې؟“ -

” وروره! نوم نه لرم ځكه را وتلى يم، نوم په مستقبل كې غواړم
، په ماضي كې اوسېدم - په يوه ورور مي سبق ويلو هغه په پنځم
كې سبق پرېښودى، گرځېدو، لغړتوب يې كاوه - نن دلته جنگ،
نن هلته غلا، په دې سترې شوم - نن د دې پر كور خلك به راسره
وو، سوالونه كوه، پور و كوه - نن د هغه پر كور بيا خداى يو
سړى پر مهربانه كړو - د چېراسي(نائب قاصد)نوكرې يې ور

کړه، که څه هم هغه مهربانه سړي نوکري ور کړه هم زما په بڼه نه شو.

بيا مي په نورو دوو ورونيو سبق شروع کړو. هغو يوه تر اووم بل په نهم کي پرېښودو. دواړه چرسيان شو چې له دې خپلې کورنۍ مي هيله وخته، د اکا کور ته مي مخ ور وړاوه چې د يوه اکا وزوی ته مي خور هم ناسته وه. د هغې خپلې خور لور بې بې نسيمه مي راوېسته، ور سره د کاکا د هغه بل زوی لور بي بي حميده هم راوېسته. خپله لور بي بي فاطمه مي د نسيمې ورور (خپل خوري) ته ور کړه. په درو سره مي سبق ويلو، پورونه، دارونه، سترې ورځې، سړې غرمې، د کلي پېغورونه مي پر يوړو. لنډه يې دا، په دې درو سره نجونو مي تر لسمه سبق وويلو.

خپله لور بي بي فاطمه مي و خپل خوري ته وادۀ کړه. دوی دواړو ورونيو ته مي وويل چې دا دواړه نجونې په دې خپل کور کي يو د بل زوی ته سره ور کړی. دا خپل کور به مو په بڼاهسته وي. نور که نه وي سبا خوبه دا خپل اولاد په پاللي وي. يوه ورځ په هوټل کي ناست وم. د اکا مشر زوی مي راغلی چې ته به دريمه ورځ راشې، زما له خپل اخني سره دوسني ده. ”بڼه ځيني غواړې يې که يې ورکوي”.

نه په سرۍ (مخۍ) ده، حمیده ور کوم دی خپله لور زما وزوی ته را کوي -

” حمیده یې وکوم زوی ته ور کوي ” -

” هغه په بنار کي چې د لاریو، موټرو د گریسوکار کوي ” -

” وهغه ته چې یو توری سبق یې نه دی ویلی، تمامه ورځ په بنار کي لغړتوب کوي - ولاړېره چې بیا دي مخ نه وینم ” -

” ته چې راسره نه یې نوخلگه به ضرور بهینتنه کوي چې مشر یې چېري دی چې کشران یې راغلي دي ” -

” اوس دي کشر و مشر تر له وپېژندل - ولاړېره، ولاړېره خولۀ مي مۀ پرېکوه ” - ده خپل خادر پر اوږه کړی، گوټونه یې په پښو کول، زما پر خوا یې کتل، هیله یې لانه وه ختلې - ما یې له دې واره په قسم هیله ور وکښه، روان شو -

خه موده پس یې هغه دویم ورور چې زما اخښی، هم مي دوست وو (زوی ته یې زمالوربي بي فاطمه ناسته وه) راغلی چې ” زما دوستي ده - بي بي نسیمه ورکوم ” -

” وچا ته ” -

” د پلاني وزوی ته ” -

” دا خۀ کوي، په کلو یې په خپل کور کي شپه نه ده کړې ” -

” مرا تعلیم یافته دی ” -

” دې ته ته تعليم يافته وايې چې د پلار په ښۀ دى، نه د ورور- د بل پر کور اوسې، د بل په خرچه يې گزاره ده“ -

” نه، هغه يې ما وروڼو ته وويل - دا ذمه واري به يې کوي چې خپل کورته به ځي“ -

” ياره پخوانوڅومره ښۀ ويلى دي (چې ډېرغوځي اخر پرځي(غوځارېږي)) - هغه مي هم د هغه مشر په رنگ جواب کړى بيا تر ننه د دوى کور مانه دى ليدلى، نه مي خيال دى چې ويې وينم - له دې پس مي پر دې ډېر سوچ وکړى چې کومه لاره خپله کړمه - له ډېرو سوچونو پس مي د ادب لاره خپله کړه، دايم چې په حال کي پر را روان يم، ځم به ځم چې تر کومه ځايه ورسېدم“ -

کوربه ” په حال کي دي څۀ د مستقبل يا مقام نخښي ليدلي دي“ -

” ډېرې“ -

کوربه ” زما په خيال دا هر څۀ په تقدير کي ليکلي وي - د انسان د وس خبره نه ده“ -

” منم دا ډېرو خلگو راته ويلى دي خو ما دا اراده کړې ده چې تقدير دي خپل کار کوي، زۀ به خپل - سره گورو به چې خداى له ده شري که له ما“ -

کوربه وخنډل ” ياره! دا لېونى مي نن وليدى چې له تقديره سره شکېلي(مقابله کوي)“ -

سرد مځاي جنتي

د ژوند شپې او ورځي داسي تيرېږي چې سړي ته درك لاهم نه ور کوي. انسان ځان ته معتبره وايي چې تر ما بالا يوشی هم نشته. هر څوک وايي چې (اول ځان دی بيا جهان دی). په پکښه غرمه کي به هم ذوليجه نه پريوته، تمامه ورځ به گرځيدله، لاس به يې نه دريدی.

غرمه به چپه چپايي وه، خالي د ميچانو بڼهاری به وو. ذوليجه به د منا په خوله کي ناسته وه، خپل د ستنې کار به يې را اخیستی وو، په لگيا به وه.

د نن سبا په وخت کي هم د دې لاسونه او پښې داسي چاودلې وې چې په هر چا کي به يې خيري او تور کښي بند ول. خدايه! د دې له حاله مو وساتې. د دې تر خوله کله هم نه داسي گای را ووتلی چې د سړي زړه په خوږ شي. کله چې به يې خوانې را ووتله نو دا به په دربن کي ناسته وه، تر ماځيگره به په خپلو سوچونو کي ورکه وه. خوانې به يې په خښم ورته وويل.

”را ولاړېږه. زما د ماځيگر له ناستې څخه ډيره بد راځي چې څوک په دربن کي ناست وي بل ستا له دا تور ټيکري. خو

ورځي مي درته ويلي دي دلته ډيره ناسته پاسته مۀ كوه ،
خلگ به څۀ وايي چې په كور كي خود ځاي نۀ وړ كوي۔ دا
به سپكه پورته شوه ، نور رغ به يې نۀ كولى۔ خوابښې به يې له
ځانه سره و بږېده ”اې زما خواره نصيبه! زما له دې گورمه څۀ
وو۔ هغه بناهسته زوى مي په اخته كړى چې بل كوزده مي
هم وړ له كړې ده او دې ذوليچې ته وگوره چې مور، پلار او
ورونو ته يې دوه وخته ډوډى هم نه شوه وړ كولای۔ يو وارچي
مي د ليوره بنځه وه به ټكوله، هغه خو بنۀ شو چې خداى له
عذابه خلاص كړى بيا چې ورونو له ولاړه۔ د وريندارگانو
هغه بدي پښتو څخه بيرته زما در له راغله۔ زۀ هم مجبوره
شوم، دا مي زوى ته په نكاح كړه، گني د ليور بنځه ډير زور
غواړي چې سپى يې زوى ته په نكاح لئوي۔“
ذليچې د اوبو څخه ډكه بدنۍ را اخیستې وه ”ها تندارې! دا
اوبه واخله خپل اودس په وكړه۔“
”تۀ نن ولي له ځانه سره رڼغېږې او بل دا ستا لاسونه څنگه
ككن دي۔ ما بنام به بيا سليم خښم درته كوي۔“
”هغه نۀ صفا كيږي۔ ما څو واره په لپ و مينځل خو نۀ صفا
كيدل۔“

”ذوليڄي! يو وار يې په گريس بڼه غوړ کړه بيا يې په پلاستېک کښي وتره. څنگه نه صفا کيږي.“

”له ما سره نه گريس شته او نه خوبښوي صابن بل تندارې! ما هلته گرده ورځ لوبښي او د کوشنيانو وړيان مينځل کله چې به مي نه ومينځل نو وريندارگانو به راته ويل دغ سي ډوډي نشته اوس به دغه کارو ته ملا ترې. تڼارې! ته به ماته بدعا کوي چې ما په خوله ستا زوی وکړي. زه ستا له زويه هيڅ هم نه غواړم.“

ما مخکي هم له تا سره دوه کاله تير کړل. زه ستا په نيت نه يم پوه شوي چې کله دي بد راسره کړي وي. خو زه نن حالاتو تر دې را ور رسولم. د پلار کره، وريندارگانو هر رنگه بهتان پسې راتړل. ته خپل زوی ته په خوبښي واده ور وکړه، زه خوا نه بدوم.“

”ذوليڄي! زه منم چې زه او زما مشره مېرور به له تا سره د بڼه ژوند تيرولو کوشش لئو. خو داسي نه چې سبا دي بن راشي بيا هيڅ نه کيږي. زه به لکه مينځه د هغې او د هغې د بچيانو خدمت کوم.“

ذوليجه ولاړه خپلې کوتې ته - يو وار يې لاسو ته کتل بيا يې
خپلو جامو ته - سليم چې څنگه د مور کوتې ته ور ننوتی
”موره! زما بستره بيا چيري ده -“

”سليمه! ماشروم خونه يې ، ورشه هغ ه خپلې خونې ته - هغه
خوراکي - ستا په انتظار وي - هغه يوازي څنگه بیده
شي ، خلگ ولي را پوري خندوي -“

”مورکي! په قسم چې هغې له زما زړه نه غواړي - زه خو وایم
چې هغه اوس هم د کاکا کور والاده -“

”نو بيا دي نکاح د څه د پاره ورسره وکړه -“

”څه ورشه - ما ستا د انا او د خپلې ميرې خواړی ليدلي دي -
زه پر دې مؤمنې ظلم نشم کولای -“

سليم زړه را ټول کړی ، کوتې ته ورغلی چې ور ننوتی دا په
بستره کي پرته وه - سليم شا وخوا په کوټه کي وکتل ، په خونه

کي يو پلنگ او شوقيس (چې د هغه هم شيشې ماتې وې)
پروت وو - يو څو مات کډي کډي لوبني پکښي پراته وو بل
هيڅ هم نه وو - يوه زړه کمبله پکي ه واره وه - پر پلنگ يوه زړه
نيالي او يو بالنبت پروت وو - سليم چې پر کت پريوتی نو

دلښک چينگی شو - ذوليجه چې راتوله شوه ”خوک يې؟“،

خوک يې؟“.

”زه يم - نارې مه وهه.“

”سليمه! ته دلته پروت يې - تلتک د راوړم؟“.

”يا، يا ويده شه - گرمي ده، زه په پتو کي ويديرم.“

”سمده.“

”موره! نن ولي داسي ناسته يې لکه يو شی چې د وړک وي؟“.

”هو اميني! ما بنام لږ پر کراره ويده شوم - سليم مي ما بنام

وليږلی د ذوليجه خونې ته، ما ويل لږ به ورسره عادت شي

- پلار يې ويل زه سليم ته واده وړ کوم - ما ويل دومره ژر يې

نه وړ کوم چې د ذوليجه يو کوشنی ځيني وشي نو به دا پر

خپل اولاد کراره وي بل به سليم هم لاس نه ځيني اخلي.“

”والله موره! ډيره هوشياره يې.“

”ای زويه! د بل د کور خواري ډير زور غواړي.“

”بس موره! زه خو هر وخت شکر ادا کوم چې خدای ستا رنگه

خوابني را کره - موره! تا به ذوليجه ته ويل چې لږ پ ر ځان

گرځه.“

”هغه غريبه خود ځان په فکر کي گرسره نه وي - داسي تک سپينه نجيلی - وه چې را واده شوه - دا خو گرده زما لپوره تر دې حاله را ورسوله - ټوله شپه به يې ټکوله - هيروين چرس به يې په جوړول - دا بيخي کمه نجيلی - وه، د بنځو ځای ته لا نه وه را رسيدلې چې مور را واده کړه - هغه به کالي ځينې کنبلي وو، د اور داغونه به يې ور وکول - مور به د دې له ژړا څخه په غوږو کي گوتې ن يولې وې - بس دا وو چې هغه له ډيرو نشو مړ شو“ -

”سليمه! ته چيري ځي؟“ -

”ځم د مور کي - خونې ته بيا بازار ته ځم، سودا راوړم - که ستا شې پکار دی راته ويلای شې“ -

”سليمه! ته ولي له ماسره سمه گپه نه کوي - ما بد کار کړی دی که څنگه؟“ -

”زه اوس ځم دا د وروسته خبرې دي“ - ذوليجه وچه ودریده - سترگې يې له اوبسکو ډکې شوې خو دا هم پسې را ووتله - يور يې بڼه ځان سنگار کړی وو، د ميرۀ گوتونه يې پالش کول - ذوليجه ورته کتل، تر خولۀ يې هيڅ هم نه ووتل - دې هم دا ارمان در لودی چې ما هم د ميرۀ داسي خدمت کړی

واي لکه ورينداره چې يې کوي - هغه ميرۀ يې په دروازه کي ولاړ وو، دا ورته گډه وه -

دا بيرته د خوابنې خونې ته راغله - سليم خپل گوتونه پالش کول - مور يې دباندي وتلې وه - ذوليچې ورته وويل "رايې کره گوتونه زۀ در پالش کړم" -

"تۀ ولاړه شه خپل کار وکره ، نور مي مۀ تنگوه" -

دې د نغري لوبني سره ټول کړل، دباندي يې مينخل -

"ذوليچې وريندارې! تۀ د سليم لالا ټوله کالي، شيان اوس لا خپلې خونې ته يوشه او ما بنام چې راشي لږ ځان ورته جوړوه - تۀ په نارينه نۀ پوهيږې - تۀ به تر څو داسي چوپړ وهي" -

"اوس مي هيڅ ته هم زړۀ نۀ غواړي" -

"زۀ در پوهيږم خو ستا ژوند به تريخ وي - خدای به يو خوږه برخه در کړي" -

"دی هسي هم بل واده کوي" -

"تۀ هم ماخوستن ځان ورته جوړ کړه - د دۀ به هم سر در خلاص

شي" - ذوليجه موسکې شوه ، د خونې پر خوا روانه شوه او

هم يې ما بنام هغسي وکړل - ما بنام چې سليم خونې ته ورغلی

دا ناسته وه - بل بالبنته يې هم په پلنگ يښی وو خو د سلیم
سر خلاص شو -

د ذوليچې د مخ بڼه نه سمیده - ده به اوس د نور کور څخه
پټ پټ شی ورته راوړی خو دا ورځ په ورځ کمزورې کېدله -
خدايه! دې ته اولاد ور کړې - خو د ذوليچې سترگې، ژړې
پښې او لاسونه نور هم تور واوښتل - سلیم او مور دا د ښار
غټې ډاکټرې ته راوستله - د ذوليچې ټوله معاینات يې
وکړی او ټي وي کي يې هم وکتله - څه وخت چې معاینات
راغلل نو ډاکټرې مخ پر خوانښې ورا وگرځولی "تاسو څنگه
انسانان یاست - د دې ټوله وینه وچه شوکي ده بل يې ژړی په
ټول بدن کي گډ دی - مشکل دی چې د دې اولاد ژوندی پاته
شي او د دې سړي دي اوس لاخپل معاینات وکړي - دا تور
ژړی دی ، د دې ماښوم او سړي دواړو ته لگيږي"
خوانښې يې حیرانه شوه "خدايه! دا دي څه غم راته جوړ کړی
او د دې قسمت کي دي لانور څه ليکلي دي"
د سلیم معاینات لاتر اوسه صفا وو - هلته يې حفاظتي ستنې
ولگولې - خو ورځې يې ذوليچه داخله کړه بيا يې بيرته کورته
بوتله -

د سلیم هغه بلي خسرگنی. حال ورا تیر کړی چې ته خپل واده وکړه ولي چې بیا د نجیلی. مور او پلار د واره حج ته ځي . دوی ټوله د واده په تیاریانو اخته وو. ذوليجه گرخ بده خپل وس يې کولی خو په سلیم يې هم د مړوښي ارمان نه وختی . په مات زړه گرځیدله ، له سهاره يې نری نری درد کیدلی . مابنم چې يې ډوډی پخوله نو دوه درې واره ځینې ولاړه شوه . -خوابني پر رخ کړی ”ذوليجي!دا ستا هم عجبه بخت دی ، نه دي د پلار پر کور بنادي وکړه او نه د خسر . ته خدای د څه د پاره پیدا کړې يې . -خو واره له ډوډی پورته شوې“ .

”زما پر نس او ملا ډیر درد دی ځکه ولاړه شوم“ .

”ته ولاړه شه لږ آرام وکړه . دا ډوډی به زه پخه کړم“ .

ذوليجه چې څنگه خونې ته ولاړه ، وینه يې را شروع شوه ، له وینې سره يې ما شوم هم پیدا شو . خوابني چې يې ور ننوتله دا بیا پر بل حال وه . سترگې يې ولاړې ، لاسونه يې وچ کلک لکه لرگی . کوشني لایو ساعت بغارې کړې بیا هغه هم له دې دنیا سترگې پټې کړې .

”اي ذوليجي!تا به ويل چې هغه به هم ورځ وي چې زه به پر کراره شم ، وگوره نن څنگه کراره يې . نن دي د هغه پټې خولې

ارمان پوره شو - په دې حال کې دي د خپل تکليف حال نه
وويلی - خدای مودې ستا له حقه خلاسوي - ته سر د محکه
جنتي يې -

رنگ او خپلی

زرین ناگهانه له خوبه را وینس شو - په ذهن لئې یې ډول ډول یادونه گرځیدل - داسې نه وو چې ده سوچ نه واهو، نه یې خپله تیره شوې زمانه وریا دیده ، خو په دغه شپه د یادونو ډول د نورو وختونو له یادونو نه بیل وو - گڼ شمیر واقعات یې بې ترتیبه په دماغ کې وو - هغه چې به کله هم سوچ واهو، په وینسه به یې واهو - تیر شوی بڼه یا بد دوران به وریا دیدو -

خو له خواږه خوبه وینسېدل او ناگهانه د سوچونو و یادونو حمله پرې کول اول وار وو - هغه فکر کاوو چې ماخوستن خو ما په دې هقله فکر هم نه وو کړی، بیا دغو سوچونو او یادونو ولي پاسولم، له خوبه یې ولي را بیدار کړم - بیا یې زړه ته تیره شو چې کیدای شي داسې خوب دي لیدلی وي چې ستا یاد نه وي، د هغه خوب تعلق ستله ماضي سره وي او ته یې یو دم له خوبه وینس کړی یې - یو ځل هغه ور په یاد شو چې دی ماشوم وی، پلار یې د بنونځي تر مخ چهلوي خرڅه ولي، دی به په نیمه

رخصتي (آدھي چھتي) له بنونڻي را ووتو له پلاره سره به يي
مدد ڪاوه. د جهول و پلٽونه او اوبه يي ماشومانو ته ور
ڪولي. ڪوم ماشوم چي به له ده سره په يو ٽولگي ڪي وو
هغو به هم د دوي په ريري ڪي جهولي خوري. ده به پلٽونه
او اوبه ور ڪولي

بيا به مورڪي ور ياده شوه چي هر وخت به ناروغه وه. بابڪ
به دومره روپي نه درلودي چي د مورڪي علاج يي ڪري
واي. د زرین سترگي له اوبنڪو ڊڪي ڊڪي ڪيڏلي. ده داسي
محسوسوله چي تر سوچونو مخڪي يي هم ڏير ٿرلي وي ،
خوده دا ٽول سوچونه د خوب له ڪبله بلل. يو خوا خوب
ورتلو له بلې خوا سوچونو او فکرونو خوب ته نه پرېنودو

.....

هشه يي ڪوله چي دا ٽول سوچونه وشري او ويده شي، خود
هر ڄومره هشه ڪولو پس هم سوچونو نه پرېنودو چي خوب
وڪري. زرین پر پلنگ پروت وو بيا را ڪنڀنستو چي ڪوز
يي وڪتل، هغه پنڇه ڪلن زوي او ڪور ودانه يي په خوب
ويده وليدل. په خونه ڪي بنه درنه خاموشي خوره وه. يوه د

د بواله گهر و ه چې ټك ټك يې كاوو او بل د د ده زړه وو چې
د ب د ب يې كاوو.

بيا هغه وخت وړ په ياد شو چې اسلم كاكو يو ورځ سهار
وختي د دوى د كور دروازه، په له پسې په زوره زوره ټگوله
چې دى وړ وتلې ليا نه وو، هغه حكم وكړى چې ”پلار دي را
وغواړه“. بابك هم له كوره راووتو.

”خير خير اسلم جانه! دا شين سهار او دومره په تاؤ وړ
د بول“.

”د چيش شي خير، پنځه كاله مخكي چې د كوم پور رانه
كړى وو، هغه پيسې راكړه، بې شرمه سرپه - شرم خوتنه
لرې، خامخا سرى دې ته مجبوره كوي چې سرى كورته در
شي - د كور كمبلې، بشترې مشتري را وباسې“.

بابك له خشمه شين او سور شو خو بيرته يې خپله غصه
قابو كړه - كورته ننوتى - د كورروغي كمبلې يې اسلم كاكو
ته وړ كړې - زرین ته هغه ورځ خاص هغه رنگه وړ په ياد
شوه، څنگه چې پر ده تيره شوې وه - اوبنكي يې پاكي
كړې، زړه يې ټوپونه وهل، د بابك معصومه خهره يې مخ ته

دلې دورې كیده - د بابك خاموشي او د اسلم غورمبې يې له
دماغه نه وتو.

بيا يې هغه ورځ ور په ياد شوه چې مورکې ډيره ناروغه
وه، بابك له خو ورځې رپرې له كوره نه ويستله - د مورکې د
وفات كيدلو، د اسخات وشلو او فاتحې، سوچونو خو دومره
خراب كړې چې له پلنگه را كوز شو، له خونې بهر را ووتو.
اوبه يې وڅښلې، مخ يې ومينځلې - په كلا كې يې يو څو
قدمونه واخيستل، بيرته راغلی خو سوچونه يې له دماغه
څخه نه ووتو - بيرته پر پلنگ پرې وتو.

بيا يې خپل ماشوم زوی ته پام شو چې تلتك (برستن) يې
غورځولې وو - دی بيرته له پلنگه څخه را كوز شو، د زوی
پر سر يې لاس ورتير كړې او تلتك يې پر سم كړو، سر ته يې
كښېنستو.

بيا هغه وخت ور په ياد شو چې په اختر كې به ټولو
ماشومانو نوې نوې خپلې او نوې كالي كړي وو - خوده به
هر وخت د كوشني اختر خپلې په لوی اختر او د كوشني
اختر كالي په لوی اختر اغوستل -

بیا هغه خپلی وریاد یې شوی چې اوس هم ده د برنډې په
چت کې خوندي ساتلې وې.

د کوشني اختر ورځ وه، لمر لانه وورا ختلی. په دغه اختر

زرین نوې خپلې نه درلودې. د تیر کال د اختر سپیری

خپلې یې وې چې پر ده لږ څه کوشنې شوي هم وې. زرین د

نورو خپلو غوښتنه کړې وه. پلار یې ډیر خاموشه وو، هیڅ

جواب یې نه درلودی. مورکې هم خاموشه وه دلته بیا

د زرین په زړه تنا راغله، ټول بدن یې رپړ شو.

د بابک هغه خبره یې داسې یاد وه لکه اوس اوس چې یې

ورته ویلې وو.

”زرینه زویه! هغه تاسو چې خط په کارې، هغه رنگ اوبه څه

نومیري.“

”هو لرم یې. بابکه! هغه ته توره ساھی وايي.“

”هغه را واخله..... او ستا د تیر د اختر خپلې هم را

واخله.....“

ڄوڪ به ملامت وي

”پنٽي خوري چي راتلي يوگلاس اوبه راوڙه.
عدنانه! په خواره مي درته ويلي دي ماته په خور مء وايه
، مء وايه - ته ولي سر نه خلاصوي - خير بل وار به په ترله
درته وايم“ -

دا له خندا شنه شوه ووته چي اوبه يي راوڙي ، وعدنان ته
مخامخ کښښسته ”ته اوس پوهيږي نه که په قصد کوي“ -
”نه پنٽي! ښه پوهيږم ، ما چي چوري سبق ويلو هلته خلگو
د اکا، ماما په کورنيو کي واده نه کولو ، شناخت ياري لاشه
کوي - ولاړه شن کاکا يا تيندار به دي وويني ، نه به په تا کي
خه پاته شري نه په ماکي“ -

”گوره عدنانه! زه له تا سره شناخت ، ياري نه کوم زما د
واده نيت دي - ته د نورو په دود او دستور له ما خان مء
خلاصه وه - پر ما بل مېږه داسي دي لکه زلمي ورور“ -
”خه ولاړه شن ، پر مخ به داسي خاپېره در کرم چي ياد به يي
لري - تا ډاکټري د دي د پاره وکړه“ -

” نه د دې د پاره چې ځان او خلگ ټول له مشکل او ناروغي
څه وژغورم - گوره عدنانه! ته به له ما سره واده کوي گني
داسي چل به درسره وکړم ، په ځان به حبران يې - اوس ووځه
چې څه دي په وس وي کوه يې “ -

پښتنې دا چل شروع کړی چې عدنان به دننه لانه و و
راغلی ، دا به بيا د عدنان په خونه کي وه - عدنان چې به په
خونه کي يوځای سره يښي کتابونه خواره واره وليدو ، ډېره
خوابه يې بده شوه ، د اکا و تدارې په وجه يې پښتنې ته څه
نه شو ويلای -

يوه ورځ چې يې هغه عکس پر کتابونو برسېره يښی وليدو
چې دی د دوو نجونو په ميان (منځ) کي ولاړ وو ، پښتنې ته
يې پر مخ داسي څاپېره ورکړه چې سترگو يې اوبښلې وکړې
-

پښتنې غېږ پر وگرځوله ” عدنانه! ستا څه خيال دی ، ته به په
څاپېرو ما له ځانه بېله يا لږي کړې “ - عدنان دا هڅه کوله
چې له ځانه يې ل لږي کړي ، تداره په دروازه کي ودرېده “
پښتنې! ما په څه پسې ولېږلې ، ته څه کوي “ -

پښتنې د مور له خبرې سره سم عدنان پرېښودی - عدنان لاس له خولې واخیستو چې څه پر خولۀ ورتلو هغه یې ویل - دا راغله په دروازه کې ودرېده، یو لاس یې پر دباندي دېوال ښی بل یې د دروازې پر چوکاټ، له خنداښنه وه -

” نه مې درته وویل، اوس ښۀ شوي“ - عدنان ور ولاړ شو، دې داسې منډي کړې لکه له یو ماشوم سره چې بازی کوي - ماخوستن د پښتنې مور دا ټوله کیسه، د پښتنې پلار ته وکړه -

” ښخې! دا خبره دې پر ځای پرېږده، پر خولۀ لاس ونیښه“ - سهار د پښتنې پلار عبدالمنان، خپل مشر ورور عبدالمناف د عدنان پلار ته دا ټوله کیسه وکړه چې دا هلك او نجیلی دواړه هره غرمه په خونه سره ننوتې وي - دی نه وي سبا یو بدنامي را واړه وي، را رواړې جمعې ته به یو څو کسه را وغواړو، دوستي به سره وکړو - سمه ده وروره!“ -

ماخوستن عدنان ناست وو چې عبدالمناف خپلې ښخې کتاب سره واراوو ” نه بابا! زۀ له پښتنې سره واده نه کوم“ - ” شرم وکړه، تۀ څنگه زما و د مور په کارو کې ږغېږې“ -

”بابکه! ما درته وویل“ -

”هلکه لئوار شه، ولي په ما هغه خبرې کوي چې مور دي نه ده په خبره“ -

عبدالمناف د عدنان تر مخ د پښتنې، تڼدارې اکا کيسه و مور ته تېره کړه -

”بابکه! دا يو حقيقت دی چې تڼدارې پښتنه له ما سره داسي وليدله - له حقيقته سترگې نه پټېږي ليکين خبره داسي نه داسي ده - بل ما له يوې پېغلې سره و عده کړې ده چې ته د ډاکټرۍ ډگري تر لاسه کړې، هغه وخت زه له تا سره واده کوم“ -

”بنځې! ته د ده عذر پرېږده، دی به خود يو عذر کوي - تا به تر اوسه داسي پېغله ليدلې څه، اورېدلې نه وي چې مور او پلار دي په خبر نه وي، دا له يو هلکه سره واده کوي“ -

”بابکه! دا ستاسو وخت نه دی - اوس داسي وخت راغلی دی چې هلک و نجلی سره خوښ کړي، خپلو کورنيو ته ووايي چې مور واده سره کوو“ -

د عدنان خبرې چا اورېدلې يا يې منلې - د جمعې ورځ راغله، خلگ راغلو دوستي و شوه - ټولو راغلو خلگو

عبدالمناف ته موبارکي ور کوله - پښتنه دومره خوشاله وه ، هغه د چا خبره ” پر يوه پښه خرڅېده “ - د عدنان په زړه يو لوی خدای ښه خبر وو - نه په کور مخکې د ناستي ځای ورکاوه ، نه پر بيابان -

تمامه ورځ به يې په ولاړي تېره کړه ، دلته لاړ شه هلته لاړ شه - شونډان يې پرې شو - تمامه ورځ به يې په دې سوچونو تېره کړه چې ” پښتنه پرېږدم که ډاکټر حسينه - نه حسينه څنگه پرېږدم ، يو خوزما ډېره خوښه ده بل مې وعده ور سره کړې ده - يا راشه پښتنه پرېږده ، نه نه څنگه يې پرېږدې - د هغه پلار ، اکا بدنامه کوي چې ې ټول خلگ يې د انسانيت او شرافت په صفت نه مړېږي “ - په دې کي د عدنان له هلو نيمه غوښه توي شوه - کورنۍ يې په دې اخته وه چې د دوی د واده تياري وکړي -

پښتنې ته بيا هم کيسې ته ردک نه ور کاوه - دا يې پوره يقين وو چې ” عدنان ناروغه دی ، يو ډاکټر ته يې وړي وای - ولي ټوله کورنۍ باک نه په کوي “ -

عدنان چې ې يوه ورځ په سوچونو کي وړک وو - موبائل نمبرو ته يې نه وکتل ، پورته يې کړی ” هلو ، حسينه څنگه يې؟ “ -

” تہ دا خبری پر پرده، تہ دا فون ولي نه پورته کوي، درستہ کال وشو۔ گنہی درخي تہ فون نه پورته کوي“۔

حسينه ” زه خه درته ووايم۔ عدنانه ولي خير خو به وي“۔

” هو هو چي راشري درته وبه وايم“۔

” نه نه اوس اوس به راته وايي“۔

” حسينه! زه خو په دي بلا اخته شوم.....“۔ توله کيسه

بي ورته وکړه۔

” عدنانه! تہ په دي زما فون نه پورته کوي۔ ما نه غوښتو

چي تا پرېشانه کړم“۔

” خخه دي چي زه ژوندي يم له مړه ماره مه وپرېږه“۔ فون بند

شو۔

يو مائيگر سپين موټر راغلي، يو سړي و بنځه په کي

ناست وو۔ د دوی په گپت کي ودرېدو، د عدنان بابا ور

ووتو۔ بنځي و سړي دواړو د عدنان له بابا سره په لاس

روغبر وکړو۔ بابا په دي سوچونو يوړي چي ” بنځه او په لاس

روغبر“۔ بنځي پر بابا رغ وکړو ” بابکه! ولي په سوچو کي

ورك شوې بل وخت مېلمانہ نه دي درته راغلي که خه“۔

” نه لوري! راخي“۔

”بابا عدنان کور دی۔“

”یا لورې! هغه خو دا ډېرې ورځې کېږي چې پر بله خوا تلی

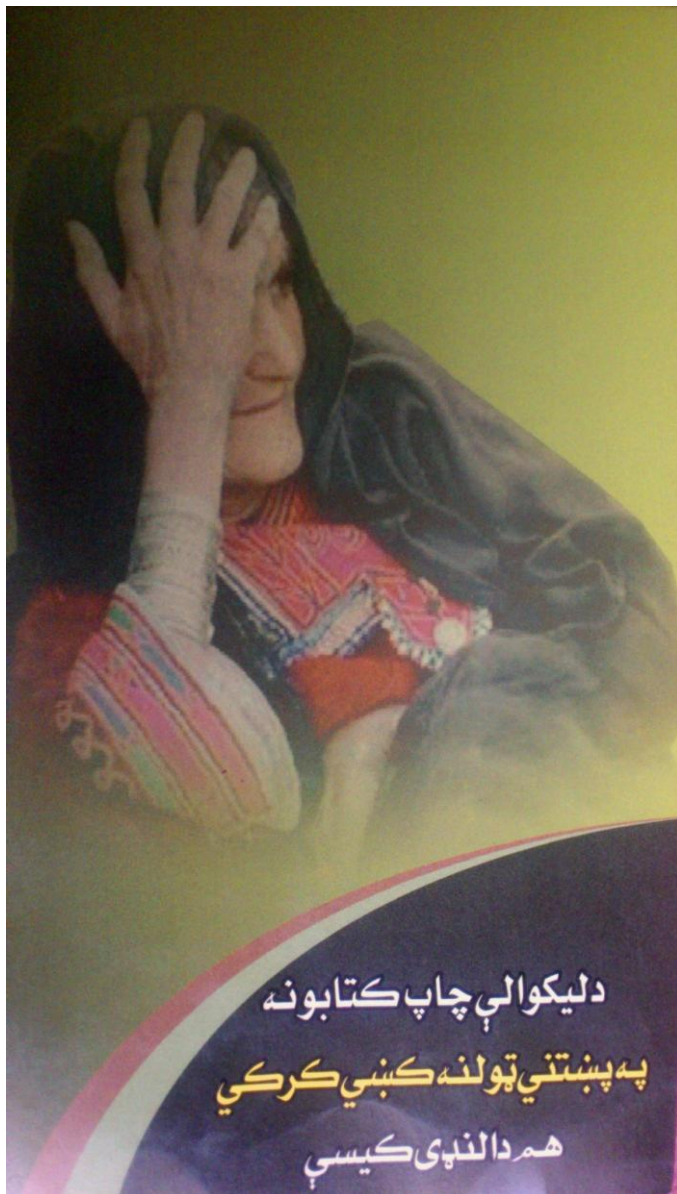
دی۔ تاسو راځی کور خو یې په شا نه دی وړی۔“

”نه بابا چې عدنان نشته ، مور نه کنبېنو۔“

”خیر لورې! له عدنان سره موڅه کار وو۔“

”هو دا می بابا دی، عدنان می په لیدلی۔ ما وعدنان د

واده خبره سره کوله چې دی څه وخت تیار دی۔“

دليکوالې چاپ کتابونه
په پښتني ټولنه کښي کرکي
هم دالنهي کيسي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**